

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2013

Cena \$ 2.50

MARCH 2013

Hledáme a nacházíme poklady

Příspěvek k před cyrilometodějským dějinám

Kde je budeme hledat? Možná budeme překvapeni – na Moravě. Na jejím jihovýchodě. Na Slovácku! Kdo z nás by neznal ten teplý kraj na moravsko-slovenském pomezí, který je rozložen právě po obou březích řeky Moravy kolem měst Břeclav, Hodonín, Kyjov a Uherské Hradiště. Jeho duchovní metropolí je velkolepá památná bazilika na Velehradě s bývalým klášterem cisterciáckým a později jezuitským i s proslulým gymnáziem. Krásně svůj rodný kraj charakterizoval František Zýbal titulem své knihy „Kde réva zraje a kde se zpívá.“ Je to skutečně úrodná oblast, v níž se všemu daří: vínu i tabáku, paprice, zelenině. Neobyčejně bohatá a plodná je i duše živého a zbožného lidu. Národní kroje, tance, písně, nářečí jsou dosud zachovalé a svěží. Poslední léta však více než půlstoletí odkrývá Moravské Slovácko i drahé a vzácné poklady, dlouho skryté očím lidí. Otevírá se země, aby vydala svědectví o působení a síle evangelia Kristova, které západním

Slovanům bylo právě na těchto místech hlášáno. Zde, v samotném srdci Evropy archeologové objevují stopy bohaté a vysoce vyvinuté kultury na území Velkomoravské říše, v jejímž středu se nyní Slovácko nachází.

Osud Velkomoravské říše je spjat s panováním Mojmírovců (Mojmír I., Rostislav a Svatopluk). Vznikla a existovala již v 9. století. V době Rostislavově a Svatoplukově k ní náležela území Čech, Lužice, Slovenska, Slezska a Krakovska. Už dávno před jejím vznikem, kdy slovanské kmeny byly poddány Avarům, se v Evropě šířilo křesťanství. Šířilo se opravdu systematicky a ne davově či masově. Synoda, která se konala roku 796 na březích Dunaje, zdůvodňovala nutnost řádné přípravy při obrácení na víru citátem výroku Spasitelova: „Jděte tedy, uče všechny národy a křtíte je... a uče je zachovávat...“ Tím zdůraznila, jak důležité je poučení před přijetím křtu i po něm.

Hlavním pramenem pro poznání počátků křesťanství na území Velké Moravy je spis „De conversione Bagoariorum et Cacanorum libellus.“ Z něj se dovídáme, že duchovní správa nad kmeny Avarů (a tedy i Slovanů před vznikem říše) byla svěřena solnohradskému (Salzburg) duchovenstvu. Spis také podává zprávu o postavení prvního křesťanského chrámu na tomto území, jež byl svěcen už kolem roku 830. Vybudoval jej v Nitře kníže Pribina, ještě pohan, ale chápající už význam křesťanství a jeho přínos. Pribina byl pak vyhnán k západním Frankům knížetem Mojmírem, který se stal vůdčí postavou ve sjednocovacím procesu kmenů. Ovšem dávno před tím než sjednocení bylo dokončeno, již se křesťanství v krajích velkomoravských šířilo.

Nejstarší ze slovanských pramenů k životu svatých bratří Cyrila a Metoděje, na které při letošním jubileu mimořádně myslíme, tak zvaný Život svatého Konstantina (z konce 9. stol.) podává o tom zprávu. Ve 14. kapitole čteme v řeči po-

selstva k cařihradskému císaři Michalovi tato slova: „Náš lid se odřekl pohanství a drží se křesťanského zákona. Nemáme však takového učitele, který by nám pravou křesťanskou víru vyložil v našem jazyku, aby též jiné kraje nás napodobily.“ A druhý životopis – Život svatého Metoděje (z konce 9. stol. či začátku 10. stol.) řeč posílá z Velké Moravy osvětluje blíže: „Jsme Bohu díky zdraví. Přišlo k nám mnoho učitelů křesťanských z Vlach, z Řecka i z Němec a ti nás rozličně učili. My Slované však jsme lid prostý a nemáme, kdo by nás vedl k pravdě a její smysl vyložil.“ Oba tyto životopisy, tzv. Moravsko - Pannonské legendy, byly již záhy po smrti svatých bratří napsány, jak dokazuje jejich kritické zhodnocení. Je třeba je tedy považovat za věrohodné! Vždyť na Životě Konstantinově mohl spolupracovat i sám sv. Metoděj! A jejich věrohodnost jen podtrhují důkazy archeologické, v poslední době odkryté.

Křesťanská bohoslužba zajisté předpokládá místo, kde by byla konána – předpokládá kostel. Když 1949 bylo ve Starém Městě u Uherského Hradiště zkoumáno slovanské pohřebiště „Na Valách“, přišlo se i na základy křesťanské svatyně, která sloužila patrně jako hřbitovní kaple. A ještě tentýž rok byly ve Starém Městě odkryty základy zděného kostela s předsíní, bohužel jižní část byla již bagrem zničena. Zděná stavba překvapila neboť se tradovalo, že Slované měli na Moravě jen stavby dřevěné. Už toto překvapení bylo podnětem k vědecké diskusi.

Pokračování na str. 20

Půdorys a pravděpodobný vzhled kostela na Martinském vrchu v Nitře – odborníci uvažují o tom, že by to mohl být kostel z doby knížete Pribiny posvěcený kolem roku 830. Byl dlouhý 20,1 m, široký 7,6 m, apsida měla šířku 5,4 m. V základech tohoto starého kostela se našel hrob člověka, který měl v ústech minci z období Karla Holého – Lysého (840-877).

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Markéty Antiochijské v Kopčanech na Slovensku – nejstarší dochovaná církevní stavba snad ještě z doby předcyrilometodějské

2010

Jaro je tady

Předtuchou nového života země voní,
vrbové proutí chlubí se rozkvetlými květy kočiček,
na zeleném palouku děti se honí
a všude slyšet smích a slova nových písniček -
jaro je tady přec - jaro je tady!

Maminka v zahradě větrá peřiny,
sněženek bledá krása zdobí náš stůl,
na záhonech seji zeleninu a květiny
a včelky se nemohou dočkat, až opustí úl -
jaro je tady přec - jaro je tady!

V pupenech stromů míza bují,
co nevidět rozvinou se v běloskvoucí květ,
po řekách a potocích poslední ledy plují -
hřejivé sluneční paprsky probouzejí svět.
Jaro je tady přec - jaro je tady!

Otevřte dveře dokořán, otevřte srdce dokořán,
ať jarní vítr všude má volný přístup,
nade vším starým a ztuchlým rozsudek vykonán,
ať se nám volně dýchá, špatné na ústup.
Jaro je tady přec - jaro je tady!

Helena Souralová, Vyznání

Prosba

Radost v srdci mám, jen když na Tě vzpomenu.
Vidím Tě v rozkvetlých stromech,
vidím Tě v očích nevinných dětí,
vidím Tě mezi hvězdami a oblohou.
Slyším Tě v hlasu houslí a kytar,
slyším Tě v áriích slavných pěvců -
ve všem krásném cítím Tvou přítomnost -
Pane můj.

Velkou prosbu však k Tobě mám -
abys mě nikdy neopouštěl
a držel pevně mou dlaň.
Chci jít po této cestě života
až na konec s Tebou
a tam mi dopřej,
abych spočinula na Tvém srdci,
a já budu ten nejšťastnější člověk,
který žil na Zemi.
Ježíši - má lásko, můj živote, mé všechno.

Helena Souralová, Vyznání

Ježíš vstal z mrtvých

a je stále s námi !

Aleluja !

Vítězství, světlo a život !

Radost, pokoj a lásku !

Všem čtenářům o Velikoncích přeje a vyprošuje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle postní - 10. března 2013

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a, 10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonoce jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3, 11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseřil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

5.neděle postní - 17. března 2013

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím vám věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Květná neděle - 24. března 2013

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bít, své líc těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

PAŠIJE - Lk 23, 1-49

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Starší lidu, velekněží a učitelé Zákona odvedli Ježíše k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: "Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše." Pilát se ho zeptal: "Ty jsi židovský král?" Odpověděl mu: "Ano, já jsem!" Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: "Neshledávám na tomto člověku žádné provinění." Ale oni naléhali a říkali: "Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínaje Galileou až sem!" Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zara- doval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slyšel a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a ur- putně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jim pohrdá, a ztropil si z něho posměch; dal ho obléci do bílých ša- tů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát spřátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: "Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobu- řuje lid. Já sám jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propu- stím." Ale oni se všichni dali do křiku: "Pryč s ním! Propust' nám Ba- rabáše!" Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Je- žíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: "Ať je ukřižován, ať je ukřižován!" Potřetí jim řekl: "Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím." Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukři- žován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním nařikaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: "Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a kopcům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se teprve stane se suchým!" Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se

nebojiš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji." Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrá- mová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha." A po těch slovech vydechl naposled. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: "Tento člověk byl skutečně spravedlivý." A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a na to se dívaly.

Zmrtvýchvstání Páně - 31. března 2013

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne vše- mu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Lk 24, 1-12

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhu plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2013

Politické události

Miloš Zeman se připravuje na úřad prezidenta.

Inaugurace se blíží

Miloš Zeman, který byl koncem ledna v první přímé volbě hlavy státu v historii republiky zvolen téměř 55 % voličů, nastoupí své funkční období 8. března slavnostní inaugurací. Do té doby se připravuje na úřad prezidenta. Jak tyto přípravy zatím vypadaly? Zeman se v první řadě sešel s dosluhujícím prezidentem Václavem Klausem. Oba jsou známí jako nesmiřitelní názoroví rivalové zejména z 90. let minulého století, ale také jako vzájemně se respektující politici. Zeman Klausovi poděkoval za podporu během volební kampaně. Jednali také o předání úřadu a dohodli se, že společně uctí památku prvního československého prezidenta T. G. Masaryka, a to 7. března, tedy v Klausův poslední den ve funkci hlavy státu. Budoucí prezident ve své kanceláři v Loretské ulici postupně přijímal politiky, například premiéra Petra Nečase (ODS) nebo předsedu ČSSD Bohuslava Sobotku. „Byly to schůzky, které probíhaly v ovzduší vzájemného porozumění. Týkaly se témat domácí i zahraniční politiky. Kromě toho jsme probírali i otázky tání grónských ledovců,“ vyjadřoval se ironicky Zeman. Odmítl se však setkat s Karolínou Peake, předsedkyní strany LIDEM, již jako regulérní politickou stranu neuznává. „Neprošla sítím voleb, nikdo ji nevolil,“ nechal se nastupující prezident slyšet. V polovině února Zeman zveřejnil i svůj oficiální preziden-

ský portrét, jenž je dílem fotografa Herberta Slavíka. Poprvé v české i československé historii tak oficiální snímek prezidenta nepořizovala ČTK. Zeman má na fotografii sepiaté ruce pod bradou, čímž porušil tradici předešlých portrétů. Také byla odsouhlasena rytinová předloha jeho portrétní budoucí poštovní známku, kterou vytvořil Miloš Ondráček.

Premiér Nečas podepsal smlouvy s církvemi,

ústavních stížností se nebojí

Předseda vlády Petr Nečas podepsal 22. února na schůzce se zástupci 16 církví a náboženských uskupení smlouvy, podle nichž má Česko v příštích 30 letech v rámci restitucí vyplatit církvím 59 miliard korun navýšených o inflaci. Smlouvy o vyrovnání státu s církvemi považuje premiér za akt spravedlnosti, jejich podepsání však provází kritika opozičních stran. Ty žádaly o odklad podpisu smluv, než o restitucích rozhodne Ústavní soud. „Tímto krokem jsou odčiněny křivdy, které byly církvím a náboženským společnostem učiněny v průběhu komunistického režimu,“ prohlásil předseda vlády na tiskové konferenci po podpisu smluv. Vyrovnání podle něj nastoluje základy pro nové moderní vztahy mezi církvemi a státem. Smlouva počítá i s postupnou odlukou církví od státního rozpočtu, ze kterého jsou dnes vypláceny například platy duchovních. Úplně osamostatnit se církve mají za 17 let. Proti restitucím se ostře vymezuje zejména ČSSD, jejichž 47 poslanců žádá Ústavní soud o zrušení zákona v celém roz-

sahu. Upozorňují zejména na fakt, že zákon počítá i s podporou církví, které v roce 1948 ještě neexistovaly, a nemohl jim tudíž být zabaven žádný majetek. Na Ústavní soud se obrátilo také 18 senátorů. Ti požádali vládu, aby s podpisem smluv počkala do jeho rozhodnutí. Zákon, který koncem listopadu loňského roku po přehlasování senátního veta nechal bez podpisu projít prezident Václav Klaus, stanovil vládě pro podpis smluv lhůtu až do konce září. „Pokud (vláda) uzavře smlouvy s církvemi nyní, tak se bude další stav řídit podle těchto smluv a rozhodnutí Ústavního soudu nebude mít žádný konkrétní dopad,“ vysvětloval v rozhovoru pro ČT24 předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD). Premiér však požadavek senátorů nesplnil a smlouvy podepsal, ústavních stížností se neobává. „Bude-li rozhodovat Ústavní soud uvážlivě, moudře a spravedlivě, tak nezruší ustanovení tohoto zákona,“ uvedl Nečas na brífinku. Podle předsedy Ústavního soudu Pavla Rychetského obavy šéfa Senátu nejsou zcela namístě. Pokud by totiž soud zákon o církevních restitucích zrušil, podepsané smlouvy by dál platit nemusely. „Vůbec nelze vyloučit ani případ, že by se použilo to ustanovení zákona, které říká: Práva, která byla založena tím zrušeným předpisem, nelze dál vykonávat,“ vysvětlil v pořadu Interview ČT24. V tuto chvíli jde však podle něj pouze o spekulaci. Ústavní soud se v plénu sejde příští týden, zatím si vyžádal smlouvy podepsané s církvemi. V této věci se na ÚS obrátili také zákonodárci VV a KSČM.

Vyjádření ČBK k podpisu smlouvy mezi církví a státem

Církev římskokatolická 22. února 2013 ve Strakově a-

kademii přistoupila k podpisu smlouvy mezi církvemi a náboženskými společnostmi na jedné straně a Českou republikou na straně druhé. K tomuto aktu vydala Česká biskupská konference své prohlášení, které zde přinášíme.

Česká biskupská konference jako orgán Církve římskokatolické akceptovala rozhodnutí vlády podepsat v souladu s platnou legislativou smlouvu, která je stanovena přijatým zákonem č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Podpis smlouvy bude v konečném důsledku přínosem pro rychlé využití navráceného majetku ve prospěch nejen církve a věřících, ale zejména široké veřejnosti, a je též základem pro stabilizaci vlastnických vztahů k tomu majetku, který se církvím nevydává. Pro celou společnost je dobré, aby církevní instituce hospodařily nezávisle. Majetkové narovnání umožní dále rozvíjet službu církve široké veřejnosti, jako je budování hospiců pro staré a umírající, péče o nemocné a národní kulturní dědictví, ale také vzdělávání a další obecně prospěšné aktivity. Díky nalezenému řešení bude také odblokován majetek obcí, krajů i řady státních institucí. Tento majetek bude moci sloužit občanům. Bude rovněž postupně ukončeno financování církvi prostřednictvím státního rozpočtu. *Podle ČBK*

Odboráři vyzvali ministra Hegera k odchodu.

Připoji se k březnovému protestu lékařů

Na ministra zdravotnictví Leoše Hegera (TOP 09) se snesla nová vlna kritiky. Podle odborářů totiž ohrožuje pacienti snižováním kvality poskytované péče a devastuje systém, a proto by měl co nejdříve rezignovat. Na společné

tiskové konferenci Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče a Českomoravské konfederace odborových svazů ve čtvrtek 21. února jej k tomu vyzval předseda ČMKOS Jaroslav Zavadil. Odbory se také rozhodly podpořit petici Chceme kvalitní zdravotnictví a protest České lékařské komory ohlášený na 1. března. Tato podpora by však nijak neměla narušit běžný provoz v nemocnicích. Ve zdravotnictví dlouhodobě chybějí peníze, propouštějí se zaměstnanci a zbylým se snižují platy, nemocnice jsou ve ztrátách a drahé zdravotnické výkony se odhalují. Na účtech zdravotních pojišťoven jsou přitom velké zůstatky financí, které by mohly pomoci napjatou situaci v resortu vyřešit. Tento paradox odbory kritizují a požadují „vytáhnout“ těchto peněz. „Ale na to chybí politická vůle. Nikdo neumí donutit pojišťovny k tomu, aby daly tyto peníze k dispozici. Tak budeme pořád vytvářet model, ve kterém se zprivatizují pojišťovny a nastaví se dvousložkové pojistné, čímž se dostaneme do amerického zdravotnictví. A tomu se my bráníme,“ vysvětlil Zavadil pro studentské noviny Carolina. Jak zdůraznila také předsedkyně Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče Dagmar Žitníková, odbory nepožadují další peníze v systému, ale pouze efektivnější přerozdělení těch, které už tam jsou. Odboráři také kritizují úhradovou vyhlášku pro letošní rok, která nemocnicím přiděluje zhruba o 13 % méně peněz než v loňském roce, což podle Žitníkové povede k tomu, že nemocnice budou schopné poskytovat zdravotní péči pouze do října. „Pak je tady rozdíl mezi platbami zdravotního pojištění osob samostatně výdělečně činných a zaměst-

nanců. Teď se nebavím o daních, ale o zdravotním pojištění, které by mělo být nastaveno pro všechny stejně. A jestliže není, tak nám pak chybí finanční prostředky,“ kritizuje Zavadil. Makroekonom ČMKOS Jaroslav Ungerman pak upozorňuje, že propouštění zdravotnického personálu dále prohlubuje problém nezaměstnanosti. „V současné době je v České republice šest set tisíc nezaměstnaných lidí a každý den přibudou další dva tisíce. To znamená jednak nárůst požadavku na platbu zdravotního pojištění ze státního rozpočtu, ale samozřejmě také to, že tito lidé nebudou odvádět zdravotní pojištění ze svého platu,“ uvedl Ungerman. Odborový svaz zdravotnictví začne kromě současné podpory petice a protestu také plánovat vlastní akce a žádá podporu obyvatel pro výzvu k odstoupení ministra Hegera. Ten prohlášení odborů označuje za strašení lidí a vyvolávání paniky. „Nesmyslné (a nepodložené fakty) je tvrzení, že na platy a péči budou mít nemocnice jen do října letošního roku. Ze stejné kategorie argumentů je také ten, že kvalita péče se zhoršuje a stav zdravotnictví je nejhorší v jeho novodobé historii,“ ohrazuje se na webu ministerstva zdravotnictví Heger.

Při výbuchu plynu ve Frenštátu zahynulo šest lidí.

Pachatelem byl asi jeden z nájemníků

Zřejmě exekuční řízení a špatný vztah se sousedy byly motivem pro sedmapadesátiletého Antonína Blažka z Frenštátu pod Radhoštěm pro tragické rozhodnutí. Měl pustit plyn a ten v neděli 17. února v časných ranních hodinách explodoval. Výbuch zničil třípodlažní panelový dům. V něm zahynulo šest lidí, včetně tří dětí. Trosky zranily dalších

jedenáct lidí, dva zranění jsou ve velmi vážném stavu. Nájemníci v okolí od začátku označovali za možného pachatele právě Blažka, se kterým se často dostávali do konfliktu. „Na tom jeho bytě bylo jedno okno zabetonované a druhé přelepěné izolepou a nadepsané VIP. Opravdu to byl v uvozovkách výjimečný člověk. Lidé ho neměli rádi a báli se ho,“ popsal údajného žháře jeden ze sousedů pro server Novinky.cz. Policie tuto verzi prioritně šetří a potvrdila, že Blažek byl jednou z obětí. Podle psychologického posudku byl přitom naprosto v pořádku. Kriminalisté od začátku pracovali s možností, že výbuch způsobily lahve propan-butanu, kterými si údajně pachatel topil. Prohlídka sutin však odhalila více ohnisek, která naznačila, že se plyn nahromadil v několika místnostech a vznítit se. Na pachatele, který nehradil účty za plyn a nepřispíval ani do fondu oprav, byla uvalena exekuce a jeho byt byl prodán už v minulém roce. Den jeho činu byl posledním termínem, kdy se měl vystěhovat. Moravskoslezský kraj přislíbil pomoc rodinám pozůstalých a sousedům. Finančně se už podílí město Frenštát i občané, kteří zaslali na účet radnice bezmála třináct milionů korun. Kraj přispěje na úhradu majetkových ztrát nájemníků a pokryje třetinu nákladů na demolici domu. Vše ve výši až milion korun. „Peníze by měly sloužit k okamžitému návratu do života,“ uvedl pro server Aktualne.cz hejtman Miroslav Novák. Zároveň doplnil, že odmění členy záchranných týmů. Deset tisíc korun a pamětní medaili dostanou dobrovolní hasiči Martin Horák a Jan Cverna, hasič Ján Tóth, záchranář Petr Blažka a policista Petr Albrecht. Kraj nyní řeší, jakým způso-

bem bude finance rozdělovat. Kolik by měli dostat nájemníci, pozůstalí a jestli má nárok na úhradu škody také vdova po Antonínu Blažkovi. V úvahu také musí vzít náklady na demolici domu, které se můžou vyšplhat až na šest milionů korun. Tragédie vyvolala velkou vlnu solidarity. Dobrovolníci pomáhají i materiálně a zcela zaplnili sklady oblečením nebo dalšími prostředky. Město Chrástava chystá na podporu pozůstalých benefiční koncert. Policie řeší ale i případ zveřejnění falešného účtu, kterým měl neznámý pachatel podvodem lákat peníze od příspěvatelů.

Nečasův projev v bavorském parlamentu sklidil potlesk ve stoje

Česká republika lituje křivd způsobených poválečným vysídlením sudetských Němců, uvedl premiér Petr Nečas ve čtvrtek 21. února v bavorském parlamentu. V projevu zároveň odmítl návrat předválečných majetkových poměrů v českém pohraničí. „Litujeme, že poválečným vyháněním, jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců z tehdejšího Československa, vyvlastňováním a odnímáním občanství bylo způsobeno mnoho utrpení a křivd nevinným lidem, a to i s ohledem na kolektivní charakter prisuzování viny,“ citoval Nečas pasáž z česko-německé deklarace z roku 1997. Obnovení předválečných majetkových poměrů ale vzápětí vyloučil. I přesto odměnili přítomní poslanci Nečasův proslov potleskem ve stoje. „Moje očekávání jsou dalece překonána,“ řekl bavorský předseda vlády Horst Seehofer pro agenturu ČTK. Oba premiéři se ve středu 20. února zároveň dohodli, že se ministři předsedové ČR a Bavorska budou scházet pravidelně jednou ročně. Ne-

časova návštěva byla první oficiální cestou českého premiéra do Bavorska, dosud se prosazovala teze, že partnerem české vlády je vláda spolková. Nečas v rámci dvoudenní návštěvy největší německé spolkové země zavítal také do bývalého koncentračního tábora v Dachau, kde uctil památku obětí nacistického vyvraždování. Pietního aktu se zúčastnil také mluvčí sudetských Němců Bernd Posselt. Účast zástupců Sudetoněmeckého landsmanšaftu v Dachau vytýkala premiérovi protokolu o pozice, stejně jako skutečnost, že chybí vstřícný krok z druhé strany. Po symetrickém usmírování volal také komentář Práva z 22. února: „Těžko pak Posseltovi nepřipomenout, že jeho landsmanšaft se nikdy neomluvil za svůj henleinismus, za volání Heim ins Reich, za tehdejší rozbití jediného střeoevropského ostrůvku demokracie – předválečného Československa. A neomluvil se ani za spoluvinu za následné nacistické vyhnání českého obyvatelstva z okupovaného čs. pohraničí.“ Podle předsedy KSČM Vojtěcha Filipa náleží návštěva spolkové země spíše hejmanům sousedících krajů.

Ze Slovenska

Klaus se loučil se svým prezidentským postem na Slovensku

Zahajovacím ceremoniálem na nádvoří Prezidentského paláce v Bratislavě začal prezident České republiky Václav Klaus s manželkou Livií svoji poslední oficiální zahraniční návštěvu ve funkci hlavy státu. Spolu s Ivanem Gašparovičem se v úterý 26. února shodli na tom, že během vykonávání svých prezidentských funkcí oba hájili existenci samostatných republik. „Za ty roky je tu mnoho rozhodnutí, která o-

vlivnili i prezidenti - ať je to v ekonomice, ozbrojených složkách, kultuře, ve fungování EU, V4, NATO, OSN. Proto jsem panu prezidentovi poděkoval a vyjádřil přesvědčení, že jeho postavení ve vztahu a pomoci Slovensku bude pokračovat i nadále,“ citovaly Gašparoviče jeho oficiální stránky www.prezident.sk. Oba prezidenti se shodli, že česko-slovenská spolupráce za posledních 10 let je velice pozitivní. Gašparovič připomněl například obchodní smlouvu a vzájemný obchod, který za poslední dva roky dosáhl bilance 14 miliard eur. „ČR je naším druhým největším obchodním partnerem,“ konstatoval fakta Ivan Gašparovič. Dále řekl, že vzájemné vztahy by nebyly tak upřímné, kdyby Češi a Slováci museli fungovat v jednom státě. „Tato reforma byla skutečně potřebná. Vztah, který vyplýval z ekonomiky, sociálního postavení, byl pro Slovensko nepřijatelný, nebyl vždy v pozici rovného s rovným,“ řekl Gašparovič o rozdělení federace. S těmito slovy souhlasil i Klaus, podle něhož „rozdělení oběma zemím prospělo“. I přes vzájemné ujišťování, že vzájemné vztahy jsou na skvělé úrovni. „Nadále hodlám být velkým přítelem Slovenska ve všech mých životních aktivitách,“ zdůraznil odcházející český prezident, kterému 7. března končí mandát a jehož na postu nahradí Miloš Zeman. Ten také plánuje jako svoji první zahraniční návštěvu cestu na Slovensko.

Představitelé Maďarska a Slovenska se po devíti letech sešli v Budapešti, na dekrety nedošlo

Slovenský prezident Ivan Gašparovič minulý týden uskutečnil svou první oficiální návštěvu Maďarska od zvolení

v roce 2004. Gašparovič se 19. a 20. února setkal se svým protějškem Jánosem Áderem a premiérem Viktorem Orbánem. Na programu setkání bylo hlavně projednávání vzájemných vztahů, které se zosílily zejména v roce 2010. Tehdy Maďarsko svým krajanům zmírnilo podmínky pro získání občanství. Slovensko, kde žije významná maďarská menšina, předpokládalo, že rozhodnutí povede k hromadným snahám slovenských občanů maďarského původu o získání občanství jejich mateřského státu, a dvojí občanství znemožnilo. Informace, které se před schůzkou objevily v médiích a podle nichž měli představitelé dvou střeoevropských států mluvit o tzv. Benešových dekretech, vyvrátil pro Český rozhlas slovenský ministr zahraničních věcí Miroslav Lajčák, který Gašparoviče na cestě doprovázel. Maďarský prezident podle ČTK návštěvu na tiskové konferenci zhodnotil slovy: „Navzdory tomu, že sporné otázky přetrvávají, učinili jsme důležitý krok k tomu, aby se v co nejkratší době vyřešily.“ Dále se vyjádřil, že schůzku považuje za „prospěšnou pro pochopení stanovisek druhé strany“. V průběhu cesty Gašparovič také promluvil ke Slovákům žijícím v Maďarsku. Jak informoval slovenský deník Pravda, vyjádřil se, že je hrdý na své krajané, kteří si zachovali jazyk, kulturu a tradice. Slovenský prezident svou cestu pak zakončil položením věnce k pamětní desce Jána Kollára a návštěvou města Gödöllő, které je situováno nedaleko Budapešti.

Ekonomika

Lednová nezaměstnanost v Česku je rekordně vysoká
Česká republika zažila nejvyšší počet nezaměstnaných ve

své dvacetileté historii. V prvním sčítaném období za leden 2013 dospěl Český statistický úřad k číslu 585 809 nezaměstnaných, v přepočtu na procenta 8,0 %. Míra nezaměstnanosti by byla vyšší, ale začátkem roku 2013 se změnil způsob přepočtu. Podobně vysoká čísla, která se blíží hranici 600 000, pocházejí z ledna roku 2011 (571 863) a ledna roku 2006 (569 747). Ve srovnání s předchozím měsícem, tedy prosincem 2012, počet nezaměstnaných stoupl o 40 000. V minulém roce v lednu byl počet nezaměstnaných nestandardně nízký (534 089). Zvýšená nezaměstnanost není během zimy a zejména ledna ničím výjimečným, každoročně totiž ubývají sezónní práce ve stavebnictví, zemědělství nebo cestovním ruchu. Naopak se objevují nová pracovní místa spojená se zimními sporty a horskou turistikou, ovšem letošní zima taktéž zaměstnanosti v průběhu ledna nepřála a místa prakticky nepřibývala. Nyní připadá v průměru na jedno pracovní místo 17,5 uchazeče, nejhorší situace je v bývalých okresech Jeseník (122 uchazečů) a Havlíčkův Brod (105 uchazečů). Ministerstvo práce a sociálních věcí plánuje, že spustí program zaměřený na pracovní možnosti pro mladé lidi, kteří se po studiu ucházejí o první práci. Tento program bude dotován z Evropského sociálního fondu. Český statistický úřad v příštím měsíci očekává jen nepatrné snížení počtu nezaměstnaných, ale únorová čísla pravděpodobně také převýší očekávané hodnoty.

Kurzovní lístek	
28. 2. 2013 (střed)	
EUR, 1	25.635
Kanada, 1	19.044
USA, 1	19.525

Kultura

Výročí úmrtí

Arnošta Lustiga připomnělo čtení jeho povídky

Pražským Divadlem Komedie se rozezněl hlas herečky a operní pěvkyně Soni Červené, chirurga Jana Pirka, viceprezidenta Světového židovského kongresu Tomáše Krause či nakladatelky Markéty Mališové. Společně s dalšími osobnostmi kultury, politiky a vědy přišli vzpomenout na jedinečnou postavu české literární scény - Arnošta Lustiga. Na spisovatele světového formátu, který kvůli svému židovskému původu prošel několika koncentračními tábory a tématu holocaustu se ve svých knihách věnoval celý zbytek života. Literární večer uspořádali členové Výboru Ceny Arnošta Lustiga přesně v den druhého výročí jeho úmrtí, tedy 26. února. Na něm střídavě přednášeli nebo předčítali jeho povídky Chvilé hned po ránu z knihy Démanty noci. Svým realistickým a mnohdy drsným popisem mezních situací v životě člověka vyvolala na několika tvářích v publiku i na pódiu smutek a dojetí. „V loňském roce jsme založili tuto cenu, abychom oslavili Arnoštovu osobnost a lidskost,“ zahájil večer prezident Česko-izraelské smíšené obchodní komory Pavel Smutný. „Je to přesně ten člověk, jehož jméno má tato velká cena nést.“ Vzpomněl mimo jiné na Lustigovu statečnost, kterou během druhé světové války prokázal, zejména ve vztahu ke svým přátelům v koncentračním táboře. Tento večer byl první doprovodnou akcí k Ceně Arnošta Lustiga, kterou výbor udělí 12. dubna. Po loňském laureátovi, biskupovi Václavu Malém, by ji letos znovu měla získat osobnost, jež se ve svém

životě zasloužila o rozvoj čtyř hodnot - odvahy, statečnosti, lidskosti a spravedlnosti a jejich udržení ve společnosti. „Už jenom to malé cvičení, přemýšlet o tom, co je odvaha a co je statečnost, je zajímavé a krásné,“ uvedl Smutný.

Mike Patton a jeho skupina Tomahawk potvrdili účast na Colours of Ostrava

Festival Colours of Ostrava oznámil účast nového interpreta. Je jím Mike Patton, frontman skupiny Faith No More. Na festival přijede se svým projektem, skupinou Tomahawk. Akce kromě Mika Pattona nabídne mnoho českých i zahraničních hudebníků. Mezi další nově potvrzené patří například Woodkid, Inspiral Carpets, John Hassell nebo Submotion Orchestra. „Mike Patton s Tomahawkem představuje svým avantgardním rockem zřejmě největší vybočení, ale zároveň potvrzuje, že Colours jsou jedinečný festival,“ uvedla na tiskové konferenci 26. února ředitelka festivalu Zlata Holušová. Proti loňsku na festivalu ve dnech 18. – 21. července vystoupí o 20 zahraničních interpretů více. Mezi nejzvučnějšími jmény to budou například portugalská písničkářka Sara Tavaresová s kořeny na Kapverdských ostrovech. „Vždy jsme ji na Colours chtěli přivést. Je to pro nás velká čest,“ řekl dramaturg festivalu Jiří Moravčík. Sara Tavaresová ve své tvorbě odráží jak vlny z africké diaspory, tak i evropskou kulturu. Dále se diváci mohou těšit na Annu Marii Jopekovou, polskou zpěvačku, kterou uznávají například i Bobby McFerrin nebo Peter Gabriel. Na festival se také opět vrátí rocková skupina z Manchesteru Inspiral Carpets. S původním zpěvákem Stephenem Holtem uvede své slavné album Life.

Z českých kapel v Ostravě vystoupí kulturní Pražský výběr, znovuzrozené Wanastowi Wjacy, The Prostitutes nebo Luno.

Sport

Plzeň postupuje do další fáze Evropské ligy, Sparta po nešťastném závěru končí

Český fotbal má na mezinárodní klubové scéně opět co slavit. Po dlouhých jedenácti letech se jednomu z týmů podařilo v jarní části evropských pohárů postoupit do dalšího kola. Prokletí zlomili hráči plzeňské Viktorie. Po suverénních výhrách 3:0 a 2:0 vyřadili italskou Neapol, a mohou se tak těšit na osmifinále. Sparta proti Chelsea, loňskému vítězi Champions League, bojovala marně. Po domácí prohře 0:1 a remíze 1:1 v odvetném utkání se spartané s evropskými poháry pro letošní sezonu loučí.

Plzeň svého soupeře v prvním utkání dokonale zaskočila. Přestože si domácí Neapol v úvodu zápasu vytvořila několik příležitostí, byla to právě Plzeň, která se jako první radovala ze vstřelené branky. Ve 28. minutě ji vsítil Darida. Hráči Neapole se do velkých šancí dostávali po změně stran. Jejich pokusy však hostující branku buď mýjely, anebo je pokryl skvěle chytající Kozáček. „Matuš už na podzim v brance kraloval a fantastickou formu si drží pořád,“ hodnotil pro iDnes.cz výkon slovenského brankáře trenér Pavel Vrba. Ten musel mít po utkání ale mnohem větší důvod k radosti. Rajtoral a Tecl přidali v závěru další dvě branky, a Plzeň tak odjížděla k domácí odvetě s vítězstvím 3:0. Za týden se hráči Neapole v Plzni marně pokoušeli smazat tříbrankové manko. Poctivě bránící Plzeň si svůj náskok s přehledem hlídala a hosty do vážnější šance nepustila. Po změně stran nao-

pak Západočeši zásluhou Kovaríka a Tecla dvakrát rozvlnili síť a vítězstvím 2:0 stvrdili svůj postup do osmifinále Evropské ligy. V něm je čeká turecké Fenerbahce Istanbul.

Méně úspěšná už byla v souboji proti Chelsea pražská Sparta. V prvním utkání na Letné sehráli spartané s Chelsea vyrovnané utkání, přičemž v některých pasážích měli dokonce herně navrch. I přesto se z vítězství radovali hosté. Jediný gól utkání vstřelil v 82. minutě střídající Oscar a zajistil anglickému týmu výhru 1:0. Odveta se hrála 21. února v Londýně a již po sedmácti minutách zápasu smazal náskok Chelsea Lafata. Sparta pokračovala ve velmi dobrém výkonu z Prahy a svého soupeře překvapovala aktivním napadáním a otevřenou hrou. Stejně jako Plzeň, i spartané se mohli v utkání spolehnout na skvělý výkon brankáře. Václík úspěšně kryl všechny pokusy Chelsea až do 92. minuty. V době, kdy už bylo prodloužení takřka na spadnutí, napráhl z hranice šestnáctky Hazard, a nechyvatelnou ranou pod břevno vyrovnal na 1:1, čímž posunul do dalších bojů londýnskou Chelsea.

Úspěch českých biatlonistů na Mistrovství světa

Čeští biatlonisté získali v sestavě Soukalová, Vítková, Soukup a Moravec na MS bronzovou medaili ve smíšené štafetě. Běžet měl původně Šlesinger, měl ale virózu, a tak ho nahradil Soukup, který se čerstvě zotavil po pádu. Nejdůležitějším článkem byl Ondřej Moravec, který ve štafetě finišoval a doběhl na třetím místě. V hromadném závodě na 15 kilometrů pak ještě přidal úspěch v podobě čtvrtého místa. Ve střelbě minul, a musel jet trestné kolo, na třetí místo mu pak chyběly necelé tři vteřiny.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. se rozloučil s věřícími na celém světě

S věřícími na zaplněném svatopetrském náměstí i miliony diváků u obrazovek televizí či monitorů se ve středu 27. února 2013, dopoledne rozloučil papež Benedikt XVI. Stalo se tak při jeho posledním veřejném vystoupení, generální audienci ve Vatikánu.

Úvodem setkání zazněl biblický úryvek z Listu apoštola Pavla Kolosanům. Na toto čtení navázal papež i ve své následné promluvě. Několikrát v ní zdůraznil skutečnost, že papež není nikdy sám; s boží pomocí vede živou církev, církev v podobě živého společenství. To potvrdila i hojná účast věřících na náměstí sv. Petra (podle údajů televizních komentátorů zde bylo 117 000 účastníků).

Své rozhodnutí opustit k 28. únoru 2013 svůj úřad označil za důležité, obtížné a výjimečné, je ale s tímto vyrovnaný. Protože, jak papež řekl, milovat církev znamená přistoupit k těžkým volbám; zdůraznil, že při svém rozhodování si uvědomil, že je důležité myslet především na dobro církve.

Rovněž mj. zmínil skutečnost, že přijetím papežského úřadu před osmi lety přestal patřit sám sobě a je tu pro všechny, stejně jako všichni pomyslně patří jemu. Vzdal se soukromého života, takže i po své abdikaci neopustí Kříž. Nebude se tedy např. vracet k přednáškové činnosti či cestovat; do slova řekl: „Zůstanu blízko našeho Pána“.

Svatý otec neopomněl ve své promluvě poděkovat za spolupráci nejen kardinálům i členům kurie, diplomatickému sboru nebo biskupům a kněžím celého světa, ale i všem lidem – celému „Božímu lidu“. Také se s přítomnými podělil o svou radost z dopisů vyjadřujících mu podporu, které dostává po oznámení své abdikace.

Prachatický hospic s ostatky Jana Pavla II.

Hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna získá ostatky bl. Jana Pavla II. Žádosti tohoto zařízení kladně vyhověl krakovský metropolita kardinál Stanisław Dziwisz. Ostatky budou uloženy ve zdejší kapli zasvěcené právě Janu Pavlu II. Informace o přesném termínu a dalších podrobnostech slavnostního uložení ostatků přineseme později. Kaple Jana Pavla II. v prachatickém hospici je nejstarším sakrálním prostorem tohoto jména na světě - dedikoval ji česko-budějovický biskup Jiří Paďour v den beatifikace velkého polského papeže 1. května 2011.

Pražské oslavy sv. Cyrila a Metoděje ve svatovítské katedrále

V den původního svátku sv. Cyrila a Metoděje 9. března 2013 v 10 hodin bude slavnostní bohoslužbou, jejímž hlavním celebrantem bude emeritní arcibiskup pražský kardinál Miloslav Vlk, v katedrále sv. Víta, Václava a

Vojtěcha zahájen rok oslav 1150. výročí příchodu patronů Evropy na Velkou Moravu. Pražské arcibiskupství současně připomene 1040. výročí založení biskupství v Praze, které vzniká roku 973. Spojnicí mezi Prahou a Velkou Moravu je třetí významná jubilejní událost, k níž došlo před 1130 lety. Je jí křest knížete Bořivoje a jeho ženy Ludmily, který jim podle Kristiánovy legendy udělil sv. Metoděj. Datování křtu je problematické, nejčastěji se ale uvádí právě rok 883. Ačkoliv už předtím bylo v roce 845 pokřtěno 14 českých knížat na sněmu v bavorském Řezně, Bořivojova konverze se jeví jako skutečný počátek christianizace naší země.

Devátý březen je připomínkou původního svátku, kterým prohlásili arcibiskup Arnošt z Pardubic spolu s císařem a králem Karlem IV. soluňské bratry za patrony zemí Koruny české. Na dílo obou bratří navázal Karel IV. také obnovou slovanské liturgie v klášteře v Emauzích, podnětem k sepsání nových životopisů obou světců a zřízením jejich oltáře ve svatovítském chrámu, kde na vnějším triforiu vzniká později první zobrazení sv. Cyrila a Metoděje vůbec. Karel IV. byl veden snahou všechna území bývalé Velké Moravy připojit k římské Evropě. Byl přesvědčen, že jeho vstřícná slovanská expanze do zemí, které tehdy byly v moci Tatarů, by byla vítána.

Přínos Cyrila a Metoděje pro středoevropské země nelze zřejmě docenit. Bylo poprvé přeloženo celé Písmo do slovanského jazyka. Byl vytvořen misál, žaltář a přeloženy životy církevních otců. Byla sepsána předmluva k evangeliím – Proglas. Zatímco Cyril se podle historiků spíše zabýval výchovou nových kněží a překladům Písma, Metoděj se věnoval textům právním. Podle řeckého, římského a slovanského zvykového práva vytvořil první civilní zákoník na území Moravy. Po smrti Cyrila v Římě Metoděj získává povolení sloužit slovanskou liturgií a na Moravu se vrací jako arcibiskup pro Moravu a Panonii.

Plný význam cyrilometodějské misie, která obrátila naše předky ke kříži, rozvinul papež Pius IX., který roku 1863 na návrh olomouckého arcibiskupa Bedřicha z Fürstenberka určil 5. července svátkem sv. Cyrila a Metoděje. Lev XIII. ve své encyklice „Grande munus“ z roku 1880 hovoří o zásluhách Cyrila a Metoděje a Pius XI. připomněl význam cyrilometodějské tradice tím, že roku 1928 udělil velehradskému chrámu Nanebevzetí Panny Marie titul „Menší baziliky“ a roku 1932 prohlásil na žádost olomouckého arcibiskupa Leopolda Prečana bratry Cyrila a Metoděje za spolupatrony velehradské baziliky. Všechny kroky svých předchůdců zúročil papež Jan Pavel II., který Cyrila a Metoděje prohlásil za spolupatrony Evropy. Více o cyrilometodějských oslavách na www.velehrad.eu.

Podle zpráv české biskupské konference

Benedikt XVI. oznámil rezignaci na papežský úřad *opustil ho 28. února 2013*

Drazí bratři,

svolal jsem tuto konzistoř nejenom kvůli třem kanonizacím, ale také proto, abych vám oznámil rozhodnutí velké důležitosti pro život církve. Po opakovaném zpytování vlastního svědomí jsem před Bohem došel k jistotě, že moje síly z důvodu pokročilého věku již nestačí na náležité vykonávání petrovského úřadu. Jsem si dobře vědom, že tato služba svou duchovní povahou musí být konána nejenom činy a slovy, ale neméně také utrpením a modlitbou. Nicméně, v dnešním rychle se měnícím světě zmítaném záležitostmi velkého významu pro život víry je pro řízení Petrovy bárky a hlásání evangelia zapotřebí také tělesných i duševních sil, kterých mi v posledních měsících ubylo natolik, že musím uznat svoji neschopnost spravovat úřad, který mi byl svěřen. Proto s vědomím závaznosti tohoto úkonu zcela svobodně prohlašuji, že se vzdávám služby římského biskupa, nástupce svatého Petra, kterou mne pověřili kardinálové 19. dubna 2005, takže od 28. února 2013 ve 20h bude římský stolec, stolec

svatého Petra uprázdněn a bude zapotřebí, aby ten, komu to přísluší, svolal konkláve, které zvolí nového papeže.

Drazí bratři, opravdu vám ze srdce děkuji za veškerou lásku a práci, kterou jste spolu se mnou nesli tíži mého úřadu a prosím o odpuštění za všechny své nedostatky. Nyní, svěrujeme církev svatou péči našeho Nejvyššího Pastýře, našeho Pána Ježíše Krista, a prosíme jeho svatou Matku Marii, aby svou dobrotivou mateřskou přimluvou pomohla otcům kardinálům při volbě nového papeže. Pokud jde o mne, budu nadále z celého srdce chtít sloužit svým životem oddaným modlitbě svaté církvi Boží.

Ve Vatikánu dne 10. února 2013

Benedikt XVI.

Za dobrou volbu papeže

**Bože, věčný pastýři,
Ty sám ustavičně řídíš
a chráníš svou církev;
vyslyš naše prosby a dej,
ať se naším novým papežem stane ten,
kdo se Ti líbí svatostí života
a bude se o Tvůj lid starat
s apoštolskou horlivostí a láskou.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.**

Co bude následovat po odchodu papeže

Kardinály čeká konkláve

Benedikt XVI. ve čtvrtek 28. února 2013 opustil svůj úřad. Svatý otec poslední den ve svém úřadě v 11.00 hodin pozdravil kardinálské kolegium. Setkání zahájil krátký pozdrav děkana kardinálského kolegia, a následně Benedikt XVI. osobně pozdravil jednotlivé kardinály. Před 17.00 papež opustil Apoštolský palác a odletěl do papežské rezidence v Castel Gandolfo. Z jejího balkonu v půl šesté večer pozdravil věřící diecéze Albano – tento pozdrav byl posledním veřejným vystoupením Svatého otce. Na konci svého pracovního dne ve 20.00 Benedikt XVI. opustil formálně funkci a to bez zvláštní ceremonie. Nastalo tak období uprázdněného papežského stolce.

Svatý otec si ponechá své jméno Benedikt XVI. a bude titulován jako Jeho Svatost. Se souhlasem Svatého otce bylo rozhodnuto o budoucím titulu emeritní papež nebo emeritní římský pontifex. Benedikt XVI. bude nadále oblékat jednoduchou bílou kleriku. Nebude už nosit červené pontifikální střevíce. I v případě prstenu dojde ke změně: nebude již nosit rybářský prsten, který bude zničen stejně jako olovená pečeť.

V pátek 1. března, v první den období sedisvakance, svolal děkan kardinálského sboru všechny kardinály ke společným poradním zasedáním před chystaným konkláve – tzv. generálním kongregacím. Ty mohou začít od pondělka 4. března. Kongregace se odehrávají v nové synodní aule a sami kardinálové stanoví jejich počet.

Kardinálové, kteří budou volit nového papeže, se ve Vatikánu k samotné volbě sejdou v březnu. Přesný termín zatím nebyl oznámen. Očekává se ale, že o nástupci Benedikta XVI. se rozhodne do Velikonoc, které začínají 30. března 2013.

Po necelých osmi letech pontifikátu Benedikta XVI. se nyní připravuje volba nového papeže. Volit bude 117 kardinálů, mezi nimiž zasedne v Sixtinské kapli také kardinál Dominik Duka OP. Pražský arcibiskup patří mezi ty kardinály, které vybral sám Benedikt XVI. Těch je více než polovina.

Název konkláve pochází z latinského výrazu „cum clave“ (s klíčem), který odkazuje ke způsobu, jak volba papeže probíhá. Aby byla zajištěna skutečně svobodná volba, musí být zamezeno možnosti kardinály ovlivňovat. To se v minulosti dělo a významní panovníci se do volby papeže často vměšovali. Od kardinálů a všech ostatních, kteří jsou konkláve přítomni (ceremoniáři, zpovědníci, lékaři atd.) je vyžadována naprostá mlčenlivost a je jim zakázána jakákoliv korespondence. V Sixtinské kapli, kde probíhá volba, ani v penzionu Santa Marta, kde jsou kardinálové ubytováni, nesmějí mít volitelé u sebe telefon, nesmějí číst noviny, poslouchat rádio atd. Je zakázáno cokoliv nahrávat a soukromé poznámky musejí být spáleny spolu s volebními lístky.

Konkrétní pravidla, která určují průběh volby nového papeže, obsahuje apoštolská konstituce papeže Jana Pavla II. "Universi

Dominici Gregis" z roku 1996. Podle tohoto dokumentu, kterým byl v několika bodech změněn dřívější způsob volby, svolává konkláve děkan kardinálského sboru do patnácti dnů od uprázdnění papežského stolce. Volby nového papeže se povinně účastní všichni kardinálové, kteří nedovršili 80 roků svého věku.

Dnes je kardinálů volitelů 117. Těsná většina 61 pochází z Evropy. Vůbec nesilnějším národem jsou Italové, ti mají mezi kardinály 28 zástupců. Jen devět z nich ale působí jako arcibiskupové, zbytek jsou představitelé Papežské kurie, která má v konkláve celkem 39 volitelů. Spekuluje se nad tím, odkud bude nový papež pocházet. Je zajímavé, že od roku 1522, kdy byl zvolen Nizozemec Hadrián VI., až do roku 1978, kdy byl zvolen Polák Jan Pavel II., byli všichni nástupci sv. Petra italského původu.

Jak píše Jaroslav Němec ve svém článku o volbě papeže pro Teologické listy, ještě před zahájením konkláve se kardinálové scházejí k tzv. generálním kongregacím, kde pod předsednictvím kardinála děkana projednávají různé záležitosti spojené s volbou. Kardinálové diskutují o problémech, jimž církev čelí, a informují o situaci ve svých zemích. „Nová konstituce zakazuje jakékoli dohody mezi kardinály, ale dovoluje vzájemnou výměnu idejí a názorů,“ říká Němec.

První den konkláve se všichni kardinálové s právem volby sejdou k ranní mši ve Svatopetrské bazilice ve Vatikánu. Poté se v průvodu odeberou do Sixtinské kaple, kde ještě téhož dne proběhne první kolo volby. V následujících dnech probíhají dvě volby dopoledne a dvě odpoledne. Volba je tajná a volí se pomocí hlasovacích lístků. V první fázi volby je pro zvolení nového papeže třeba dvoutřetinová většina hlasů. Volitelný je každý, kdo je biskupem nebo se jím může stát.

Pokud se tímto způsobem nepodaří zvolit nového papeže během prvních tří dnů konkláve, je vyhlášena jednodenní přestávka, během které mají kardinálové prostor k modlitbě a vzájemným poradám. Následuje nová série skrutinií po tři dny. Jsou-li absolčovány tři bezvýsledné série, přistoupí se k hlasování s nadpoloviční většinou hlasů. Po ukončení volby je zvolený dotázán, zda volbu přijímá. Je-li odpověď kladná, následuje otázka ohledně jména. Jak píše Jaroslav Němec, „tento zvyk sahá do raného středověku, ale odvolává se na samotné evangelium, kde Kristus apoštola Šimona nazývá Petrem“. Konkláve končí v okamžiku, kdy nově zvolený papež vysloví souhlas se svým zvolením. Zvykem je, že o výsledku volby se lid shromážděný na náměstí sv. Petra dozví díky bílému kouři vycházejícímu z komína Sixtinské kaple. Zvolení nového papeže je oznámeno z lodžie baziliky sv. Petra.

Podle zpráv české biskupské konference

Srdečné blahopřání

k zlatému kněžskému jubileu

Mons. ThDr. Petru Esterkovi

biskupovi pověřenému duchovní péčí
o české katolíky v Severní Americe a Austrálii.

Na kněze byl vysvěcen před 50 léty

9. března 1963 v Římě.

Již dlouho jste víry hlasatelem
ó milovaný Otče důstojný
a úcta k Vám jde po okolí celém
a závan lásky vane přehojný.

Co za ta léta dobrodějných činů
jste vykonal již při svém učení
a bezpočtu dcer, matek, otců, synů
jste vyobrazil cestu k spasení.

Kéž žehná nebe za veškeru péči,
jíž přispíval jste k víry rozvoji.
Kéž každá bolest u Vás
v zárodku se zlěčí,
kéž každé hoře radost zahojí.

Do dalších let kněžské a biskupské služby
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a vše nejlepší
přejí a v modlitbách vyprošují
Mons. Dušan Hladík
a krajané z České misie v Chicagu

Srdečně Vás zveme na **Duchovní cvičení**

v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Téma: Tajemství spásy

Program bude následující:

Pátek 15. března 2013 od 5:30 p.m.

5:30 p.m. Křížová cesta

6:00 p.m. Mše svatá a 1. meditační promluva

Sobota 16. března 2013 od 10:00 a.m. do večera

10:00 a.m. 2. meditační promluva

11:30 a.m. 3. meditační promluva

1:00 p.m. Společný oběd v klubu misie

2:30 p.m. 4. meditační promluva

Adorace a příležitost ke svaté zpovědi

6:00 p.m. Modlitba svatého růžence

6:30 p.m. Mše svatá a 5. meditační promluva

Neděle 17. března 2013 od 10:30 a.m.

10:30 a.m. Mše svatá a 5. meditační promluva

12:00 noon Společný oběd v klubu misie

1:00 p.m. Chvalozpěv te Deum a svátostné požehnání

Závěrečná beseda v klubu misie

Duchovní cvičení povede

P. Jaromír Zádrapa z Říma,

kněz kongregace salesiánů a ředitel poutního domu Velehrad v Římě

Najděte si čas na duchovní obnovu a povzbud'te k ní i své přátele.

Snažte se v usebranosti a hluboké zbožnosti připravit na Svatý týden a Velikonoční svátky.

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 24. března 2013 - 6.30 hod. večer

Neděle 24. března 2013 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 28. března 2013 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 29. března 2013 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 30. března 2013 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého
Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů,
mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,
chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 31. března 2013

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Česká Misie Vás srdečně zve na
**POMLÁZKOVOU
 ZÁBAVU
 & KOŠT VÍNA**

na Velikonoční neděli 31. března 2013
 od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu Misie 9415 Rochester Ave.
 Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

**CIMBÁLOVÁ
 MUZIKA**

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.
 K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup \$ 12,-

*Každý za to dostane v hodnotě \$ 10,-
 poukázky na úhradu občerstvení
 a pamětní skleničku na víno.*

Při této akci proběhne již tradiční

**Výstava vín a
 ochutnávka vzorků**

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve
 stejného vína nejpozději týden před akcí
 v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík
 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

**ALLELUIA !
 HAPPY
 EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
 Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
 1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
 Robert L. Cermak, Secretary - Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
 1-708-484-3162

Dolores Jacklin
 1-630-968-1292

*Hody, hody, doprovody,
 dejte vejce malovaný.
 Nedáte-li malovaný,
 dejte aspoň bílý,
 slepička Vám snese jiný.*

*Radostné Velikonoce
 všem členům a příznivcům přeje*

**Distriktní svaz českých katolíků
 v Clevelandu**

Rev. Josef Callahan, kaplan
 Josef Kocáb, předseda
 Míla Hyvňar, tajemnice

Veselé Velikonoce přeje
Czech voice of Cleveland
„Joe Kocab“

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Srdečné přání

*Se svatým Josefem neseme kytičku modliteb
a srdečné blahopřání*

k 80. narozeninám,

které oslaví letošního 29. března

Mons. Josef Šindar

emeritní děkan tišnovský

**velký přítel Lužických Srbů a znalec jejich kutury
literát a stálý dopisovatel Hlasů národa**

**Neutuchající oheň Ducha, svěží vzduch do plíc z lesů kolem
Žernůvky, bezbolestné ohýbání kolenou a mnogaja ljeta**

Vám upřímně přeji

*Mons. Dušan Hladík,
redakce a čtenáři Hlasů národa*

**Jerry
Jiráček**

**Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti**

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Blahopřání přes hranice

**od Pacifiku přes celou Kanadu a Atlantik
na Evropský kontinent do Rousínova u Vyškova
na Moravě letí milém příteli**

Ing. Václavu Hlaváčovi

k 73. narozeninám,

**které letos připadají
na Slavnost Kristova zmrtvýchvstání.**

*Když jaro zaťuká ťuky, ťuky, ťuk,
kukačka zakuká kuky, kuky, kuk.*

*Vypuči ořeši, každý se potěší,
táta, máma, kluk - je tady jaro ťuky, ťuk.*

**I když začal již podzim Tvého života,
novou jarní mízu v duši i v těle Ti ze srdce přeje
kolega John z Britské Kolumbie**

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Vděčná vzpomínka

11. března 2013 tomu bude již 16 let, co zemřel náš milovaný tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Bohuslav Vlach

bývalý četnický strážmistr

Narodil se 23. října 1911 v Olomouci.

Ve Spojených státech žil 45 let.

Děkujeme všem, kdo si na něho spolu s námi vzpomenou v modlitbě.

Margaret Gatz, dcera s manželem Frankem

Mark Gatz, vnuk s rodinou

Matt Gatz, vnuk

Dr. Robert Vlach, syn s manželkou Dr. Janice Vlach

Dana Krezel, vnučka s rodinou

Erik Vlach, vnuk s rodinou

Robert Vlach Jr., vnuk

Thomas Vlach, vnuk

Upřímná vzpomínka

Dne 8. března tomu budou dva roky, co odešla na věčnost moje milovaná manželka

Zdenka Sudíková

Narodila se 23. června 1924 v Běříně u Příbrami v Čechách.

Byla profesorkou matematiky a fyziky na gymnáziích v Kolíně a v Praze. Do USA přišla v roce 1969 a pracovala v Continental Bank v Chicagu.

V Americe podporovala krajanské organizace a vlasteneckou činnost. Byla dlouholetou členkou České misie a štědrou podporovatelkou katolické církve. Zemřela po dlouhé nemoci 8. března 2011.

Mše svatá za spásu její duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 17. března 2013 v 10.30 dopoledne.

Děkují všem, kdo si na ni v modlitbě vzpomenou

Jaroslav Sudík, manžel

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

29. března 2013 vzpomeneme
nedožitých 89. narozenin
našeho milovaného manžela,
tatínka a dědečka, pana

Rudolfa Boleslava

Narodil se 29. března 1924 v Křižanovicích na Moravě.
Po roce 1948 se zapojil do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde pracoval a založil rodinu.

Dlouhá léta žil v North Riverside.

Zemřel 10. srpna 2012 v nemocnici Loyola v Maywood na
předměstí Chicaga.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě
spolu s námi.

Anděla Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s rodinou
George Boleslav, syn
a ostatní příbuzní a přátelé

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojení přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu \$ 24.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

**Veškeré informace podá a instalaci
zařídí česky mluvící technik**

Volejte: Libor Kobza 708 - 328 - 5173

NONAT

Tradiční mast se vrací

Tato populární hojivá mast podle české receptury

Marie Mastný Lieblinger z roku 1899

nechyběla v lékárnice žádné z našich babiček.

Hojí rány, záněty, bodnutí hmyzu, bolesti a jiné.

Po 60 letech se opět vrací na trh.

**Dodává se v balení ¾ unce
a včetně S. & H. stojí \$ 12.49**

Bližší informace se dozvíte a objednat můžete na:

www.nonatsalve.com

nebo na adrese:

Alfred Nováček

3831 N.E. Wasco St., Portland, OR 97232

Telefon: 503 - 234 5594

*Vložte si do paměti
a do kalendáře*

**Kytarový virtuos
prof. Vladislav Bláha
bude opět koncertovat**

**v neděli 14. dubna 2013
v 5.00 hodin v podvečer**

**v kostele České misie
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513**

Hledáme a nacházíme poklady

Památník Velké Moravy „Na valách“ ve Starém Městě u Uherského Hradiště. Byly zde objeveny základy kostela z doby velkomoravské a velké množství hrobů obyčejných lidí i bohatých šlechticů.

Pokračování ze str. 2

Konkrétněji bylo možné se vyjádřit až v 1953, kdy byl znovu vykopán kostel v **Modré** (objevený už 1911 ThDr. Josefem Nevěřilem) v blízkosti dnešního Velchradu. Odborník univ. prof. ThDr. et PhDr. Josef Cibulka kostel ihned rozpoznal jako iroskotský a vznik přisoudil do začátku 9. století. Byl tedy dílem starší misie než kostelíky ve Starém Městě!

Iroskotští misionáři? Na britských ostrovech v jakémsi odpoutání od ostatního světa vzniklo zvláštní originální hnutí. V četných kláštrech, vynikajících přísností a kázní, vznikla u jejich řeholníků – asketů zásada putování a potulného misionářství – peregrinari pro Dei amore, pro nomine Christi, pro Evangelio... Na pevnině založili řadu klášterů, do nichž přijímali za mnichy mladé „domorodé“ křesťany. Kostely stavěli z počátku dřevěné a vlivem tohoto materiálu presbytář – kněžiště nabylo tvaru ostře pravoúhlého. A tento typ se na pevnině brzo ujal – a takový byl i kostel v Modré. Veliká činnost iroskotů v slovanských územích v Pannonii a na Moravě se rozvinul po vymanění těchto krajín z moci Avarů to je kolem roku 800.

Ovšem kostelem v Modré nebyly nálezy ještě ukončeny. 1954 přijeli morav-

ští archeologové vedení Dr. Josefem Poulikem na Podluží (krajina mezi Hodonínem a Břeclaví) do obce **Mikulčice**, kde v lukách nedaleko řeky Moravy bylo objeveno staroslovanské hradiště považované kdysi za ruiny hradu, kláštera, obranného valu a podobně. Proto se terén začal soustavně zkoumat. Rozsáhlé sídliště („indefalibilis munitio Rastislai“) nabídlo opět nová překvapení s dalšími církevními stavbami. Byl odkryt půdorys kostela s podélnou lodí, s pravoúhlým presbytářem, na který navazuje na severní straně přístavek, sakristie rovněž pravoúhlá. Stavební trosky v kněžišti a sakristii byly zbytkem ještě staršího kostela, který je patrně prvním kostelem v tomto místě. V blízkosti objektů v hrobech se nacházela spousta zajímavých předmětů, které svědčí o technické vyspělosti řemeslníků 9. století. Například hrob číslo 100 obsahoval pás se stříbrnou průvlečkou a stříbrným slabě pozlaceným nákončím. Na rubní ploše tohoto jazykovitého nákončí je vyryta

Základy kostela v Modré snad z doby působení iroskotských misí. Půdorys tvoří dva podélně orientované pravoúhlé obdélníky. Do kostela byly vestavěny čtyři podpěry. Stěny kostela byly vně i uvnitř omítnuty a natřeny uvnitř několika barevnými odstíny, vně šedohnědou barvou. Kolem kostela bylo také prozkoumáno 37 kostrových hrobů z období první poloviny 9. až poloviny 10. století. V letech 1999–2000 byla v Modré v těsné blízkosti archeologicky prozkoumaných základů kostela vybudována hypotetická rekonstrukce této stavby.

Znamé nákonci s orantem z vykopávek z Mikulčic

postava svěťce, kněze nebo biskupa s rukamam zdviženým k modlitbě ve starobylém gestu oranta Tělo oranta pokrývá kasule, od níž je vodorovnou výraznou čarou oddělena zřasená alba, sahající až nad kotníky. Světec nese na prsou rovnoramenný kříž, jehož ramena se na konci rozšiřují. Orant je vskutku mimořádným objevem. K mnoha nálezům možno připojit i zlaté ostruhy s figurálními motivy i jemné náušnice či zdobné zlaté gombíky.

K otázce původu kostelů lze říci toto: Dle rozboru nálezů možno soudit, že první kostel (trosky) byl postaven v první čtvrtině 9. století z lomového kamene. Výrazný druhý s pravouhlým kněžištěm byl též vybudován před příchodem misie cyrilometodějské mezi roky 850 - 860. Souvisí též se západní misijní činností, ne však už iroskotskou, nýbrž salcbursko-pasovskou, která vedla nakonec Rostislava k tomu, že vyslal ono poselství k císaři Michalovi. Iroskotové totiž používali vskutku mírných, shovívavých a laskavých metod, kdežto v Mikulčicích se pak našla řada mečů (celkem už 12 – i se znakem kříže), což svědčí, že křesťanství bylo už šířeno také i nositeli zájmů politických.

Výzkumy velkomoravského „velkoměsta“ na hradišti v Mikulčicích po-

kračují. V roce 1957 byly odkryty základy veliké (35 metrů dlouhé) trojlodní baziliky se dvěma předsíněmi, jež je nejdůležitější slovanskou stavbou na západ od Dunaje. V blízkém hrobu byl v ústech zemřelého objeven – při pohřbu

vložený – peníz byzantského císaře Michala III. z let 856 – 866. V roce 1956 byl odkryt knížecí palác a znovu blízko kostelík, který snad sloužil i jako mausoleum. Překvapení však nebylo stále dosti – v dalším roce se vykopává kostel pátý a 1960 v podhradí velkolepá dvouapsidová rotunda se zbytky freskové výzdoby. Počet postupně objevovaných kostelů stoupá až k číslu devět, jímž je rotunda s malou přilehlou nádrží (baptisteriem) a 1962 užaslí archeologové nachází v Mikulčicích kostel desátý.

A to zdaleka netuší, že na Slovensku za řekou Moravou snad 1 kilometr vzdusnou čarou od mikulčických vykopávek se roku 2004 v blízkosti kostelíku sv. Markéty Antiochijské v **Kopčanech** (má rozměry 9 x 5 metů) objeví tři hroby opět se vzácnými gombíky a náušnicemi z 9. století, z doby vlády Rostislava I. (846 – 870) nebo Svatopluka I. (870 – 894). Předpokládá se tedy, že i tento dodnes zachovalý objekt patří k velkomoravskému areálu a lze jej považovat za jedinečnou památku zachovalé velkomoravské architektury.

Ale celkem nedaleko Mikulčic 1959 bylo odhaleno menší hradiště také na **Pohansku u Břeclavi** s dvory i pohře-

K nejvýznamnějším věcným nálezům ze Sadů u Uherského Hradiště patří olovený křížek s vyobrazením Ukřižovaného na lici straně a na rubu s řeckým nápisem - zkratkou Isus Christos a slovy "niké", "fos" a "zoé" (to je Ježíš Kristus - vítězství, světlo a život). Tento posvátný předmět byzantské provenience svědčí již o přítomnosti kněží misie cyrilometodějské z jihovýchodu. Byly tedy církevním centrem - snad i sídlem moravského arcibiskupa Metoděje?

Základy velkomoravského kostela v Sadech u Uherského Hradiště, snad i sídla sv. Metoděje

bištěm a základy kamenného chrámu, který má předsíní stejně velkou s lodí. Avšak přede vším velmi pozoruhodný je objev téhož roku v **Sadech u Uherského Hradiště** mimořádného zděného chrámu v půdorysu kříže s obdélnou předsíní a výklenkem, hrobní kaplí a kruhovou křtitelnicí. K pozoruhodným nálezům v této lokalitě patří olověný křížek s jemně vyrytým řeckým nápisem, který v překladu zní: „Ježíš Kristus – Světlo, Život, Vítězství.“ Bylo toto místo církevním centrem – snad i sídlem sv. Metoděje? Loučil se právě zde moravský lid se svým otcem tak, jak věrně sdělují moravsko-panonské legendy?

Lidi pak se sešel nesčíslný zástup: provázeli jej se svícemi, oplakávající dobrého učitele a pastýře, mužské pohlaví i ženské, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, vdovy i sirotci, cizí i tuzem-

ci nemocní i zdraví, všichni toho, který býval všechněm vším, aby všechny získal.

Je tedy nepochybné že poselství u císaře Michaela mělo pravdu, když dle Života Konstantimova prohlásilo „náš lid... křesťanského zákona se drží.“ Tím ovšem se neumenšuje význam svatých bratří soluňských. Teprve jejich příchod na Moravu před 1150 léty „získal Kristu láskou národ celý.“ Žáci, které díky vzrůstajícímu se už křesťanství poměrně brzo získali, nesli pak učení záchrané pravdy Pána Ježíše dále. Sv. Cyril a Metoděj byli muži vysoce inteligentní, zanícení pro své ideály a práci, nepodlomení, požívající proto u přátel i nepřátel největší úcty. Jejich vysocehodnotný charakter, vlastnosti duše podnítily zdárný úspěch velkých činů v Slovanstvu, který snad ani ještě dnes nedovedeme ocenit. Sotva dobře pochopíme

jak velkou cenu mají po všech stránkách překlady Bible a slovanská bohoslužba, kniha právních zásad, vytvoření abecedy. Jazyk málokterého národa byl postaven na úroveň s tak vyspělými jazyky jako byla řečtina, latina a hebrejščina. A tuto výši, kulturní výšku národů slovanských postavilo křesťanství a postavili svatí bratři ze Soluně, učitelé našich národů i učitelé církve sv. Cyril a Metoděj – patroni Evropy.

Kéž by Bůh a Pán národů dal a my si toho v tomto roce v čase narůstající sekularizace byli více vědomi! V Roce víry více naslouchejme slovu Božímu, ať srdce je k němu vnímavější a vidí živý příklad věrozvěstů. Kéž toužíme po tom, aby byl brzo objeven také hrob prvního arcipastýře Slovanů – svatého Metoda...

*Mons. Josef Sindar
Česká republika*

Ustanovení svatých Otců o pokání za vraždu a o každém hříchu

Výběz z příručky pro zpovědníky z doby sv. Cyrila a Metoděje

Křížek z vykopávek z Mikulčic

tříkrát Otče náš a Zdrávas Maria. Naši předkové to měli trochu těžší a velikost pokání měla též upozorňovat na závažnost hříchu. Snad jen trochu pro naši útěchu – tenkrát se ke zpovědi nechodilo tak často a lidé se zpovídali jen z velmi závažných hříchů. Církevní nařízení o každoroční zpovědi je až ze 13. století (IV. Lateránský sněm 1215) a častější zpovědi, jak se říká ze zbožnosti, kde lidé vyznávají většinou lehké hříchy, jsou záležitostí doby ještě pozdější. Nicméně hledejme inspiraci z doby sv. Cyrila a Metoděje i dnes pro naši kvalitní duchovní obnovu.

1. Jestliže někdo spáchá vraždu nebo zabije někoho ze svého příbuzenstva, nechť se kaje 10 let v jiné diecézi a teprve potom nechť je přijat ve své domovině, pokud správně konal pokání o chlebu a vodě.
2. Jestliže někdo jiného zabije neúmyslně, nechť se kaje 5 let, 3 z nich o chlebu a vodě.
5. Jestliže někdo křivě přísahá, nechť se kaje 7 let. Jestliže někdo křivě přísahá na nátlak, nechť se kaje 3 roky.
6. Jestliže někdo ukradne něco závažného nebo skot nebo podkope dům nebo ukradne něco prospěšného, velmi drahocenného, nechť se kaje 5 let. Pakliže ukradne nějakou maličkost, nechť se kaje 3 roky.
11. Jestliže se některý muž, maje ženu, dopustí smilstva s cizí ženou nebo s pannou, nechť se kaje 5 let, 3 z nich o chlebu a vodě.
14. Jestliže se někdo dopouští smilstva sám se sebou, nechť se kaje rok.
16. Jestliže někdo pomyslí na cizí ženu, a nemůže s ní zhřešit, nechť se kaje rok.
17. Jestliže se někdo přejí a pozvrací, nechť se kaje třikrát 40 dní.
21. Jestliže někdo, jsa jat chřtíčem, obmyslně svede cizí ženu, nechť se kaje 3 roky, 1 o chlebu a vodě.
22. Jestliže některý prostý člověk, jat nepřátelstvím, udeří člověka a zkrvaví ho, nechť se kaje 10 dní.

25. Jestliže některá žena potratí dítě, nechť se kaje 3 roky o chlebu a vodě.
26. Jestliže se někdo dopustí smilstva s vdovou nebo s pannou, nechť se kaje 3 roky.
27. Jestliže někdo zapálí dům nebo stodolu, nechť se kaje 7 let o chlebu a vodě.
33. Jestliže některá žena, dopustivši se smilstva, dítě v sobě utratí, nechť se kaje 10 let, 2 z nich o chlebu a vodě.
34. Jestliže některý laik z lakoty křivě přísahá, a to zatvrzele, nechť dá své jmění chudým, odejde do kláštera a kaje se.
37. Jestliže někdo opije svého přítele, že se až rouhá, nechť se oba kají 7 dní.
41. Jestliže někomu umře dítě nepokřtěné pro jeho lenost, nechť se kaje 3 roky o chlebu a vodě.
42. Jestliže se někdo hněvá na svého bratra, kolik dní ho drží hněv, tolik nechť se postí o chlebu a vodě.
43. Jestliže někdo svého bratra v hněvu prokleje a zase se s ním smíří, nechť se kaje 7 dní o chlebu a vodě.
47. Jestliže někdo v chrámě spí a ďábel mu přivodí ve spánku pokušení, nechť se postí 7 dní a nechť se 100 (krát) za den pokloní.
50. Jestliže se někdo někomu zaklíná svatými, a když se opije, pozvrací se, nechť se postí 40 dní o chlebu a vodě.
51. Jestliže někdo koná zaklínání a modlí se k ďáblům nebo jim dává lidská jména, nechť se kaje 5 let o chlebu a vodě.

Zakon sudnyj ljudem

Soudní zákoník pro lid - laiky, se všeobecně uznává za nejstarší písemnou právní památku slovanskou. Není to také původní slovanská sbírka právních norem, nýbrž je to v jádře překlad z řečtiny, přiměřeně upravený a doplněný. Do tohoto zákoníku nahlédneme jen v několika případech, ale povšimněme si průběhu konaného pokání.

1. Před všeobecným zákoníkem třeba se zmínit o víře Boží.
2. V každé při a žalobě a udání je povinností knížete a soudce nepřijímat udání bez mnohých svědků, ale třeba říci stranám a žalobcům a udavačům: nedokážete-li to přísedníky, jak velí i zákon boží, očekávejte, že přijmete též trest, který jste vyslovili proti druhému. Tak velí boží zákon, a kdo ho nezachovává, budiž proklet.
4. Smilník má být od knížete té země podle zákona božího poslán ke kněžím na sedmileté pokání: dvě léta ať stojí venku před božím chrámem po čas mše, dvě léta ať vchází do chrámu do svatého evangelia a ostatní část mše ať stojí venku a poslouchá mši, další pak dva roky do Věří v jediného Boha, a sedmý rok ať stojí, ale ať nepřijímá. Po skončení sedmi let, osmý rok ať přijímá. Jsou pak povinni nejísti leda toliko svůj chléb a vodu po sedm let.

Zpracováno podle:

<http://cornier.websnadno.cz/Magnae-Moraviae-Fontes-Historici.html>

MLADÝM

Celosvětový sjezd Démonů

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů a zla. Ve svém úvodním projevu řekl: "Nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali Pravdu. Dokonce jim nemůžeme zabránit ani v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Ale připravit o čas je můžeme!!!"

"A jak to máme udělat?" zvolali démoni.

"Snažte se, aby byli pořád zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak zaměstnat jejich mysl," odpověděl ďábel. "Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze! Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávili tam spoustu času, a jejich manžele, aby pracovali 6 až 7 dní v týdnu, 10 až 12 hodin denně, aby si mohli dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebude už v jejich domovech brzy úniku od pracovního stresu! Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli ten tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio, hudbu na youtube nebo lpod, aby měli doma neustále zapnuté televize, DVD, videa a počítače! A dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci vyhrávala hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem!"

"Dbejte, aby měli po ruce spoustu plytkých časopisů a novin. 24 hodin denně útočte na jejich mozek zprávami o neštěstí, nehodách, útočte na ně jednoduchými filmy, pokleslou zábavou, soutěžemi a facebookem. Naplňte jejich schránky katalogy zboží, sázkami a všemožnými novinkami, nabídkami slev a výrobků a služeb zdarma a falešnými nadějemi. V novinách, časopisech a televizi vytvářejte dojem, že nejdůležitější je vnější krása, aby začali být se svými manželi a manželkami nespokojení, snažte se, aby byli příliš unavení, než aby si našli čas na svou rodinu. Ať je pro ně zdravá výživa náhradním náboženstvím bez víry a ať se mísením různých kultur a náboženství u nich rozplývá povědomí o VLASTNÍCH KÖRENECH."

"Chápejte, tradice jsou pro staré báby a moderní je být IN. Podsouvejte jim pocit, že přirozenost je více než Boží MILOST! Dejte jim duchovnost ve formě lákavého exotického zboží - ve formě spiritismu a esoteriky, kde si člověk stačí sám a kde se odkazuje na "COSI NAD NÁMI" - dejte jim duchovno ve formě tohoto zboží, o kterém měli ukrivděný pocit, že jim bylo odpíráno církví. Ať organizované MEDITUJÍ bez Lásky s pocitem vlastního přirozeného uspokojení. Nahraďte jim čas pro modlitbu kalkulací s HOROSKOPY a s osudovými čísly v ASTROLOGII a numerologii. Ať mají pocit, že vidí do budoucnosti, že se mohou snáze vyhnout nebezpečí, že mohou předvídat, vědět více a být chytřejší než ostatní lidé a dokoce než Bůh."

"Dejte jim Santa Clause, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Hrajte jim v supermarketech koledy už od října a vánoční stromky nechte prodávat od listopadu, ať je Vánoce otráví dříve, než přijdou. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvíli o Jeho ZMRTVÝCHVSTÁNÍ a moci nad hříchem a smrtí. Vykoľejte jejich správný čas."

"Našeptejte jim, že nemusí mít deprese z hříchu, protože vlastně žádný neexistuje, že zodpovědnost a morálka je jen výmysl církve a Desatero přežitků, Bůh daleko a smrt je jen čekáním na DALŠÍ ŽIVOT, ve kterém si ještě více užijí! Řekněte jim prostřednictvím moderních technologií a všemožných zmanipulovaných médií, že Bůh je staromódní, spící, vzdálený, TRESTAJÍCÍ, nerespektující svobodu člověka, je jen pro případ nouze, jako zadní vrátka, že Bůh je Děda Mráz, Santa Claus a v nejlepším případě „COSI NAD NÁMI“."

Ved'te je k tomu, aby byli nezřízení i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, a na sportovní akce, hry, koncerty a do kina. Hlavně je pořád a NEUSTÁLE ZAMĚSTNÁVEJTE!"

"TO ZABERE! Bude to Fungovat!"

Démoni a Zlí duchové se pustili horlivě do díla a snažili se, aby křesťané byli stále více a více zaměstnaní a neustále pobíhali sem a tam. Aby měli málo času...málo času na svého Boha, na své rodiny. Aby neměli čas druhým říci o tom, že JEŽÍŠ MÁ MOC ZMĚNIT ŽIVOT!

Podle: <https://prodi.signal.cz>

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (3)

U nového sedláka

Jednoho dne mi otec řekl, že mi našel práci u jednoho sedláka a že se tam budu mít dobře. Když mi to oznámil, v tom okamžiku se mi vybavily vzpomínky na nedávnou minulost, kterou jsem prožíval u lakomého mladého sedláka. Vyhrkly mi slzy z očí jak to se mnou zase bude. Otec mě však utěšoval, že se nemusím ničeho bát a že bude dobře. Zavedl mě k jednomu sedlákovi přímo ve Velkých Levárech. Když jsme přišli na statek viděl jsem, že jeho majetek není tak velký jako měli jiní sedláci. Otec zaklepal na dveře a otevřela nám stará babička. Otec se zeptal na jejího syna a babička ho šla zavolat, protože byl právě ve chlévě. Sedlák hned přišel a srdečně nás přivítal.

Na první pohled jsem poznal, že je to dobrý člověk. Byl mi velmi sympatický a z jeho tváře vyzařovala velmi skromná dobrota. Také jeho matka byla velmi příjemná osoba. Sedlákoví byli asi padesát roků, jeho matce osmdesát. Hospodář ke mně přistoupil a řekl, že mě rád vidí a že zde nebudu mít těžkou práci, že budu pro něho pást dobytek a že budeme spolu chodit na pole, aby tam nebyl sám, ale že nebudu dělat žádné těžké práce, že mě chce mít jako společníka v domácnosti na poli a všude, kde to bude třeba. Potom mě vzal za ruku a řekl: „Teď ti ukáži celé naše hospodářství, abys všechno viděl.“ Nejprve mě zavedl do chléva, kde měl sedm kusů krav. Řekl, že čištění pod krávy se dělá každý den, ale že to dělá on a já budu nosit jenom slámu, která není těžká, a stlát ji pod krávy. Krmení dobytek také bude dělat sedlák, protože já se nemůžu tahat s těžkými kbelíky. Řekl, že budu dělat jen lehkou práci. Bez jeho vědomí nesmím nic těžkého zvedat a když bude pro mě něco těžké, tak musím zavolat, aby mi pomohl. Také mi ukázal stodolu, kde bylo uskladněné seno a sláma pro dobytek. Ještě mi ukázal druhý chlév, kde měl několik kusů prasat a také malinká prasátka. Na dvoře mi ukázal slepice, husy a kačeny a řekl, že je můžu krmit, protože to není těžká práce. Když mi všechno ukázal vrátili jsme se do domu, tam mi zase vysvětlil, že jeho matka bude pro nás vařit jídlo a že když budu něco potřebovat mám ji říct. Musím na ni však velmi křičet, protože je nahluchlá. Potom mě opět vzal za ruku a řekl, že mě zavede do spíže. Když otevřel jejich komoru, div mi oči nevylezly z důlků, co tam všechno měli. Pověšené velké kusy uzeného, šunky, uzenou slaninu, ve sklenicích sádlo a škvarky, jitnice, různé zavařeniny a marmelády a pecny chleba. Hospodář mi řekl: „Ode dneška všechno jak to tu vidíš bude tvoje a když budeš mít na něco chuť nemusíš se ptát ani mě ani mé matky a kdykoliv budeš chtít vezmi si co chceš a na co máš chuť, protože co je naše je i Tvoje.“ Potom mě vzal do domu a zavedl do jeho ložnice a řekl mi: „Na této posteli spávám já a tato druhá postel bude tvoje. Budeš v našem domě jako můj syn.“ Samou radostí jsem nebyl schopen tomu všemu

uvěřit. Slzy se mi tlačily do očí a když už jsem to nemohl vydržet, pustil jsem se do pláče. Skočil jsem hospodáři kolem krku a v pláči jsem mu děkoval. Také hospodář se tlačily slzy radosti do očí a snažil se mě utěšovat, abych neplakal. Tak jsem našel nový domov.

Bylo to jako v pohádce. Chodil jsem s hospodářem na pole, když oral, tak jsem se na něho jenom díval a chtěl jsem to také vyzkoušet, ale zatlačit pluh do země jsem nedokázal, tolik síly jsem neměl. Jindy jsme zase na loukách hrabali seno a dávali do kopek, když jsme je vezli domů, vylezl jsem si na vůz naložený senem až nahoru a hospodář pomalu kráčel vedle krav. Když jsme došli domů, naházel hospodář seno na jednu hromadu a já jsem je na hoře ušlapával. U hospodáře jsem zažil mnoho krásných věcí. Jednou jsme spolu orali pole a on vyoral myši hnízdo. Byla tam spousta malinkých myšek, které ještě neměly na sobě chlupy, všechny jsem je posbíral do kapsy a donesl domů našim kočkám, které si pak na nich pochutnaly. Hospodář byl velmi zbožný člověk chodil do kostela na mše svaté a brávil mě sebou. Na louce jsem také často trhal polní květiny a nosil je své babičce, která z toho měla velkou radost. Tento dobrý hospodář mi nahradil všechno utrpení, co jsem kdy musel prožít jako malý chlapec. Dobrota a láska tohoto člověka se nedá popsat, byl jako anděl z nebe, který uzdravil mou nemocnou dětskou duši. Podobným člověkem byla i moje babička. Oba dva byli svatí už za živa a po smrti se jistě dostali do nebe.

Další služba u lesníka

Můj otec, který pracoval v lese, pro mě a mého bratra Jana našel novou službu u dvou lesníků. Nerad jsem opouštěl svého dobrého hospodáře, ale na druhou stranu jsem se těšil, že budu spolu se svým bratrem. Otec nás zavedl na Lesní správu do Malacek. Přijali nás do práce dva lesníci, jejichž revíry spolu sousedily. Každý z nich měl několik čtverečních kilometrů lesa a každý z nich měl sedm krav. Naším úkolem bylo tyto krávy pást v lese. I když každý z nás dvou bratrů bydlel v jiné hájovně, mohli jsme pást krávy dohromady a tak jsme byli celé dny pospolu.

Můj lesník se jmenoval Král. V hájovně mi dali malý pokojík, kde jsem měl postel na spaní. Všecko bylo čisté, jídla bylo dost a rodina mě velmi pěkně přijala. Podobně na tom byl i můj bratr a tak jsme byli oba velmi spokojeni. Pásávali jsme s bratrem krávy a celé dny jsme trávili v lese. Uprostřed nádherné přírody jsme měli mnoho zážitků a prožili řadu zajímavých věcí. Znali jsme všechna zvířata v lese. Pozorovali jsme jeleny, srnce, věděli jsme kde hnízdí různé ptáci a sledovali jsme je od chvíle, kdy seděli na vejcích, pak krmili mláďata až je nakonec vyvedli z hnízda. Pozorovali jsme také neustálý boj v přírodě, kdy silnější pohlcuje slabší-

ho a dravci se vrhají v bezbranné. Sledovali jsme také schopnost ptáků se kolektivně bránit, když utočil dravec a všimali jsme si smutku těch, jejichž mládě bylo nakonec přece jen ukořistěno.

Lesníci velmi pečlivě hlídali své revíry. Především je chránili od škodné. Stalo se, že se do revíru zatoulali i vlci nebo divoké kočky, které lesníci hned zastřelili. Také divoká prasata dělala velmi mnoho škody. V lese bylo též několik krmelců, kam se zvěři v zimě dávalo seno. U krmelce bylo tzv. solnisko, kam se dávala míchaná hlína se solí a zvířata to měla ráda a pomáhalo jim to, aby se jim dobře trávilo.

Snažil jsem se naučit lízat sůl také naše krávy. Vzal jsem do ruky kus té slané hlíny a natřel krávé tlamu. Ta to na začátku ani nechtěla a když jsem to udělal znovu, tak odešla pryč. Za chvíli si to ale rozmyslela a sama se k solnisku vrátila a začala tu slanou hlínu lízat. Když to viděly druhé krávy, tak se k ní přidaly a velice se jim to zalíbilo. Ani jsem si nemyslel, že jsem udělal velkou chybu, že jsem krávy naučil lízat sůl, jednou se mi to vymstilo. Byli jsme zase s bratrem v lese, od toho solniska asi jeden kilometr. Bezstarostně jsme si s bratrem hráli a krávy se nám klidně pásly v lese, najednou jsme ale zjistili, že krávy jsou pryč. Začali jsme je hledat a dostali jsme srach. Napadlo mě, že určitě utekly na to solnisko, které však bylo dost daleko. Krávám to však nevadilo, protože celý les dobře znaly a zabloudit nemohly. Rozběhli jsme se k solnisku, ale když jsme tam došli, tak už tam krávy nebyly. Kde je máme teď hledat? Nezbyvalo nám nic jiného než jít domů a doufat, že už tam krávy došly samy bez nás. Když jsme došli domů, krávy už tam skutečně byly. Ale mezitím způsobily velkou pohromu. Když se krávy nalízaly soli, pustily se směrem domů, ale u lesa bylo pole, kde byla nasetá kukuřice. Naštěstí byl na blízku druhý lesník, kamarád toho našeho, který naše krávy znal a zahnal je všechny domů, tam kam patřily. Když jsme došli domů bez krav my, dostali jsme pěkně vynadáno a bylo to pro nás velké poučení, že si musíme dávat pozor a krávy hlídat.

Jednou se nedaleko našeho revíru utábořili cikáni. Jejich malé děti se také zatoulaly do hlubokého lesa, kde hledaly rozprýlení a radost. V lese v té době bylo hodně srnek, které měly mláďata. Jedno mládě se zatoulalo od své matky a cikánata, která tam právě byla, tuto malou srnečku našly a protože ještě nebyla schopná se bránit nebo utéct pryč, tak ji chytly a vzaly sebou. Lesník, který hlídal svůj revír však cikánské děti, které nesly malou srnečku, uviděl. Nadběhl jim a na cestě z lesa je překvapil. Děti položily zvířátko na zem a strachem utekly. Protože lesník věděl, že by srnka už své mládě nepřijala a v lese bylo mnoho škodné zvěře, která by je zahubila, vzal malinkou srnečku domů. Protože se srnka ještě nemohla sama pást, museli jsme ji kojit jako malé dítě a dávat jí dudlíkem mléko. Srnka pomalu rostla a stala se členem naší rodiny. Byla jako domácí pes a stále za námi běhala. Dali jsme jí jméno Róza a když jsme na ni takto zavolali, hned k nám přiběhla. Když byla Róza malá ani ji nenapadlo, že by mohla utéct. Když vyrostla a byla schopná se sama živit přišlo volání divočiny. Jednou naše srnka

zmizela a tři dny po ní nebylo ani vidu ani slechu. Už jsme si mysleli, že se zatoulala a že jí zahubilo nějaké divoké zvíře. Nakonec se však vrátila domů. Po několika dnech zmizela znovu a domů se už nevrátila.

Uběhlo mnoho měsíců a pomalu jsme na srnku zapomněli. Ona na nás však nezapomněla a jednou nás nečekaně překvapila. Objevila se znovu na našem dvoře, ale tentokrát ne sama. Dovedla si své mládě, malou srnečku, aby nám ukázala, že už není sama, ale má v lese svou vlastní rodinu. Venku čekalo další překvapení. Za plotem stál velký srnec, který pečlivě pozoroval srnku, která vešla do dvora, ale on sám se neodvážil tam vstoupit. Srnka se několik minut procházela po dvoře a asi ukazovala svému mláděti, kde byla vychovaná. Dokonce nám dovolila, že jsme k ní mohli přijít a pohladit ji a dokonce i její mládě. Velký srnec stál stále ve střehu venku. Nakonec srnka s mládětem vyšla ze vrat, ještě jednou se otočila a zatroubila jakoby nám dávala už navždy sbohem. Pak odešla k srncovi, který na ni čekal a také on třikrát zatroubil na znamení, že se s námi loučí a pak společně odešli do lesa. Nikdy potom jsme ji už neviděli.

My všichni jsme tenkrát měli slzy v očích a byli jsme dojatí tím, že to němé zvíře na nás nezapomnělo a přišlo poděkovat. Zůstalo to pro mě velkou záhadou, jak to ta srnka mohla vysvětlit svému srncovi, že chce navštívit svůj bývalý domov a srnec jí to dovolil, aby se šla rozloučit. Na takové zážitky člověk nikdy nezapomíná. Kde se vzalo tolik inteligence v mozečku tohoto zvířete. Často ani člověk nedokáže poděkovat za dobro, které mu někdo prokázal. Tak bychom si měli z přírody vzít příklad, že někdy zvířata dokážou být lepší než člověk.

U matky ve Vídni

V mém životě měla nastat další velká změna. Moje matka si vzpomněla, že má někde daleko syna. Když přišla do Levár, zjistila, že jsem společně s bratrem Janem ve službě na Lesní správě v Malackách. Když mě tam vyhledala a přišla si pro mě, neměl jsem z toho moc velkou radost, protože jsem věděl, že mě vždycky dala na výchovu do cizích rukou, kde jsme měl trpký život. Matka mi oznámila, že mě vezme s sebou do Vídně, že se tam budu mít lépe a že tam budu s mojí mladší sestrou, která už tam bydlí. S těžkým srdcem jsem se loučil s bratrem, který zůstal sám ve službě, ale musel jsem jít s matkou, která mě vedla do neznáma. Nasedli jsme s matkou do vlaku a jeli do cizí země. Směr Vídeň, hlavní město Rakouska. Matka byla zaměstnaná jako kuchařka v restauraci „Špaček“ ve dvacátém okrese. Bydlela u jednoho starého člověka, kterého také opatrovala a spolu s ní tam žil její přítel Michal Doppler. Nebyli spolu sezdáni a vzali se až po válce.

Ve Vídni jsem se po dlouhé době setkal se svou mladší sestrou Helenou, se kterou jsme prožili hrozné časy u naší tety. Byl jsem rád, že jsme zase po hromadě, protože jsme se měli velmi rádi a náš minulý život nás naučil držet spolu pohromadě. Sestra už chodila do německé školy a já jsem musel

začít chodit do školy také. Neznalost němčiny mi dělala velké potíže. Když jsem přišel do školy připadal jsem si jako bych byl němý. Neuměl jsem ani jediné slovo. Učitelka něco vyprávěla všem žákům a kladla různé otázky, ale já jsem nerozuměl vůbec ničemu. Byly to pro mě opět hrozné chvíle mého života, kdy jsem musel zápasit s neznalostí jazyka. Ostatní spolužáci se mi posmívali, že jsem hloupý Slovák, protože jim nerozumím. Ovšem stejně tak nerozuměli oni mě. Začátky byly opravdu těžké. Čas v německé škole ubíhal pomalu a jen zvolna jsem se učil prvním slovíčkům. Časem jsem si našel mezi Vídeňáky dobré kamarády, snažili se mi pomoci při učení německého jazyka, a také mě chránili před jinými spolužáky, kteří mi nedávali pokoj.

Také sestra Helena mi s němčinou dost pomáhala, protože ona zde už byla déle a jazyk se naučila. Jednou přivedla svou kamarádku, která se jmenovala Hilda. Narodila se ve Vídni, ale její rodiče byli českého původu a od malička ji učili česky. Díky tomu jsme se s Hildou mohli česky domlouvat a ona k nám začala chodit, aby mě učila německy. Sestra mi prozradila, že je Hilda do mě zamilovaná a tomu také ona přizpůsobila svoji učební metodu. Řekla, že když správně německy odpovím, tak mi dá vždycky pusu. Kamarádili jsme spolu po celou dobu školní docházky a nakonec mezi námi vzniklo hluboké citové pouto a vypadalo to, že budeme svoji až do smrti.

Moje matka žila se svým přítelem Michalem, který mi byl od prvního okamžiku velice nesympatický. Byl to notorický alkoholik. Měl neustálé problémy doma, v práci i na veřejnosti. Doma často dělal výtržnosti, bil mou matku a také nás děti. Někdy jsme měli doma hotové peklo a nebyl to žádný rodinný život. Bylo to neustálé trápení. Podobně to bylo v práci. Nemohl se udržet v žádném zaměstnání, protože stále chodil opilý. Když si našel nějaké místo, nedodržel pracovní dobu, nebo se často porval s ostatními zaměstnanci a tak ho museli z práce vyhodit. Byl také několikrát zajištěn policií za veřejné výtržnosti a v podnapilém stavu byl dán do vězení. Hitler za války s takovými lidmi udělal krátký proces. V roce 1940 vydal zákon, že každý nevyléčitelný alkoholik se musí podrobit operaci, kde bude vykastrován, aby tak nebyl v opilosti schopen přivést nějakou ženu do jiného stavu. Proti tomuto zákonu nebylo žádné odvolání. Této operaci se musel podrobit i náš Michal. Pil stále víc a více a svým vzhledem nám připadal jako opičák. K tomu uvedu jednu skutečnou příhodu.

Ve snaze udělat z Michala slušného člověka mu matka koupila úplně nový oblek a nové boty. Nové šaty ho měly udělat hezčího, ale tvář se předělat nedala. Skutečně když byl v opilém stavu, nebylo možné ho rozeznat od gorily. Matka naplánovala, že pojedeme do vídeňské zoologické zahrady, abychom se podívali na něco pěkného. Bylo skutečně, co obdivovat. Chodili jsme od jednoho pavilonu zvířat ke druhému, až jsme se dostali k pavilonu opic. Michal, který měl na sobě svůj nový oblek přistoupil k velké kleci, kde byly gorily a jedné z nich podal banán, aby si na něm pochutnala. Gorila si vzala banán do ruky, oloupala si ho a začala ho jíst. Když ho žvýkala, podívala se na toho, kdo jí

banán podal, vyvalila na něho oči a všechno vyplivla Michalovi přímo do tváře a na jeho nové šaty. Když to gorila udělala, změnil Michal výraz tváře, takže vypadal jako druhá gorila a naštvaně začal gorile nadávat a ta stále na něho plivala a rozzuřeně bila do mříží. Já už jsem se nemohl udržet a začal jsem se smát, když jsem se podíval na Michala a na tu gorilu, která našla svého dvojníka, který ji přišel obdivovat do zoologické zahrady. Také ostatní lidé, kteří byli kolem klece z toho měli velkou zábavu a smáli se na celé kolo. Michala přešla chuť dívat se na další zvířata a vyhledal v zahradě fontánu, kde stříkala voda, aby se v ní očistil. Blížil se však večer a tak byl čas vrátit se domů.

Nastoupili jsme do podzemní dráhy, která nás zavezla do blízkosti našeho domu. Museli jsme však jít ještě kousek pěšky. Na cestě byla hospoda, Michal dostal chuť na jedno pivo a řekl matce, abychom šli domů, že on za chvíli dojde za námi, aby mu mezitím připravila něco k večeři. Matka doma všechno připravila, ale Michal nepřišel. Všichni jsme už šli spát kromě matky, která nespala a čekala. Také ona nakonec únavou usnula a teprve ráno ve čtyři hodiny ji probralo, když někdo klepal na dveře. Matka běžela otevřít a mezi dveřmi stál Michal polonahý, jen ve spodním prádle a bosý. Matka vykřikla: „Jak to vypadáš?“ Michal potácivým krokem vstoupil do bytu a nadával, že ho někdo okradl a sebral mu všechno a že už si nepamatuje, jak se to všechno stalo. Bylo zbytečné se rozčilovat, protože už nebylo žádné pomoci. Michal si šel lehnout, aby se vyspal a když se probudil začal přemýšlet, kde vůbec byl a jak se to stalo, že ho vyslékli ze šatů. Vzpomněl si, že ležel na zemi, když se probudil zimou a že musel jít pěšky domů, přestože byl polonahý, protože neměl žádné peníze. Nakonec si vzpomněl i na místo, kde se to stalo. Bylo to asi dva kilometry daleko. Jak se tam dostal, to si nepamatoval. Hospoda, kde byl, byla od našeho domu vzdálená asi jen tři minuty chůze. Když byl opilý, nevěděl, co se s ním děje a někdo ho odvezl na místo, kde nebyly žádné domy, jen prázdné prostranství zarostlé trávou. Tam mu sebrali šaty a boty a nechali ho tam ležet. Teprve až se zimou probral vydal se na cestu domů a polonahý urazil asi dva kilometry. Když jsme prohledávali místo, kde ležel našli jsme tam jeho osobní doklady a peněženku, ale prázdnou, peníze žádné neměl, protože matka mu moc nedávala, aby to nepropil. Když tedy zloději u něho nenašli žádné peníze, tak mu sebrali šaty a boty. Michalovi tato událost nedala pokoj. Kdykoli šel do města, stále se na každého díval, jestli nemá na sobě jeho šaty nebo boty. Obtěžoval lidi na ulicích i v tramvaji a ptal se jich, kde koupili své šaty nebo boty. Stalo se mnohokrát na veřejnosti, že se hádal s lidmi tak, že musela zasáhnout i policie. Když se to opakovalo už po několikáté, pohrozila mu policie, že jestli nepřestane, tak ho zavrou za obtěžování občanů. Tak na to musel Michal nakonec zapomenout a smířit se s tím, že přišel o své nové šaty.

Pokračování příště

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dumara

Bojová umění - to není jenom sport

Východní bojová umění, to není jenom sport.
Za karate, kung-fu nebo aikido se skrývá celý systém
filosoficko-duchovní, který je cizí křesťanské kultuře...

P. Dominik Chmielewski, SDB

Moderní bojová umění

Dominik Chmielewski se začal učit východním bojovým uměním ve svých 14 či 15 letech, v polovině 80. let. Nejdříve hledal možnosti, jak „se nebát na ulici“, protože byl drobný a slabý chlapec, ale po absolvování prvních tréninků usoudil, že se karate může stát jeho celým životem. Začal se věnovat i dalším bojovým uměním, zdokonaloval se také v aikido a jiu-jitsu, trénoval u těch nejlepších polských mistrů, navázal kontakt s mistry v USA. Rychle získal mistrovský stupeň - první dan. Snil o výchově mladých právě prostřednictvím bojových umění.

Pod vlivem filmů s Bruceem Lee, který se stal idolem mladých, se do Evropy dostal v 70. letech minulého století zájem o východní bojová umění. Ale příčina jejich rostoucí popularity byla více méně pragmatická: byly to mediální zprávy o stále častějších agresivních činech. Strach vedl ke hledání možnosti obrany před agresí. „Dnešní útočníci na ulici jsou velmi agresivní a brutální, proto také podoby sebeobrany a bojových umění, které se nacvičují, jsou rovněž velice agresivní. Každodenní tré-

nink, to je nácvik vydlobávání očí, lámání rukou, úderu na tepnu, skrčení, kopnutí do slabin, velmi bolestné páky - čili prostě velmi brutální a bezohledný zápas,“ líčí Chmielewski. Takový boj vyžaduje jistou fyzickou přípravu. Je zapotřebí i „duchovní trénink, při kterém si představuji, jak vydlobávám oči, lámu ruce, rvu genitálie. Techniky, které musí agresora zadržet, způsobují to, že po mnoha letech takového tréninku, nebo dokonce už i po několika letech se moje psychika mění.“ Během tréninku si cvičící musí co nejrealističtěji představit, že se nachází na bojišti, obklopený protivníky, jejichž jediným cílem je zabít ho. Taková představa může mít negativní vliv na psychiku adeptů východních bojových umění: protože jsou „zvyklí“ na agresi, vidí na ulici v každém chodci, který je mýjí, potencionálního útočníka. Někteří ani nedokážou mluvit s lidmi, poněvadž každou chvíli očekávají útok.

Nejenom sport

Východní bojová umění, to není jenom sport. Za karate, kung-fu nebo aikido se skrývá celý systém filosoficko-duchovní, který je cizí křesťanské kultuře.

Podle předpokladu by to měla být dynamická forma meditace. Východní mistři neznají rozdíl mezi hmotou a energií; podle nich všechno existuje díky výměně energie mezi jin ajang. Během několika tisíc let lidé Východu zaměřovali veškeré způsoby meditace na dosažení osvětlení a nalezení bodu rovnováhy, ve kterém není rozdílů a protikladů a dobro i zlo jsou dvě strany jednoho celku.

„Současně začínají nabývat sil, kterými se řídí vesmír. Jsou to vlastně schopnosti, které my považujeme za paranormální, za okultistické čili tajemné moci: chůze po ostří nožů, po žhavých uhlících, ležení na rozbitém skle, bodnutí

ostrými předměty, které nezanechávají na těle žádnou stopu, nemožnost odtlačit jednoho člověka dvaceti lidmi. Je to něco, co jde mimo racionální myšlení. Mistři dokážou skočit na krabičku zápalek, aniž by ji pomačkali; je to schopnost uplatnit vnitřní energii specifickým způsobem. Dokážou lámat předměty, které zjevně zlomit nejdou. Dostávají určitou moc uzdravovat.“

Lidé, kteří provozují bojová umění, se vědomě nebo nevědomě stavají rovněž vyznavači určité spirituality.

Mistr Morihei Ueshiba, tvůrce umění aikido, tímto způsobem objasňoval, v čem je jeho objev: „Aikido, které praktikuji, má místo pro každého z osmi milionů bohů tohoto světa a spolupracuje s nimi. Nestačí uctívání relikvií a svatyně. Učiň sám sebe obrazem Buddhy. Všichni musíme být proměněni v bohy nebo ve vítězného Buddhy. Aikido je náboženství, které není náboženstvím. Zdokonaluje a doplňuje všechna náboženství. V každé chvíli a v každé době musíme sledovat božskou cestu reiki.“

Skutečné pohanství

Východní bojová umění jsou často nejpopulárnější reklamou panteistických a monistických spiritualit. Jejich cílem je dosažení absolutní sebejistoty. „Tvoje skutečná síla záleží pouze na tobě,“ tvrdil mistr karate Masutatsu Oyama. Otcové pouště zase říkali, že satanovo vítězství závisí na naší pyši: čím více sami sobě připadáme dokonalejší, tím více jsme ovládáni. Uctívání mečů nebo portrétů mistrů, přítomné v rituále spojeném s východními bojovými uměními, se zcela jistě dá označit za modloslužebnictví, ale ještě horší je zbožštění energie zhin. Otevřenost vůči ní může u člověka způsobit vznik parapsychologických, okultistických dovedností typických pro působení démonických sil. Dominik Chmielewski popisuje, že v

důsledku východních meditací zen a jógy, které provozoval přes deset let, zažíval neočekávané útoky agrese a vzteku: „Hodně kamarádů, se kterými jsem trénoval, říkalo, že přes den jsem velmi klidným rozesmátým a ohromným mladým člověkem a kamarádem, přítelem, ale v zápase jako bych se změnil v démona. Báli se se mnou zápasit. Říkali: „Človče, ty máš v očích něco, co dělá, že se tě bojím. Ty mě v boji zabiješ.“ Samozřejmě vnitřně jsem nic necítil, ale oni to pocítovali velice výrazně - jakousi moc, která jistě nepocházela od Boha, ačkoliv jsem se denně modlil, chodil jsem do kostela a přistupoval ke svátostem. Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu.“ (Flp 3,7)

Dominik Chmielewski byl katechetou a zároveň fanatikem karate. Každou volnou chvíli trávil na tréninku. Během devíti let získal třetí dan a stal se nejmladším technickým ředitelem v Polském svazu bojových umění v Bydhošti. Byl přesvědčen, že prostřednictvím bojového umění bude učit mládež životu. „Velice mi záleželo na výchování mladých lidí, na vedení jejich života.“

Přitom většina adeptů karate, které Chmielewski vedl, neměla vůbec žádný zájem o sebezdokonalování nebo o vzdělávání. „Mezi těmi kluky bylo o pravdu málo těch, které zajímalo něco jiného než technika zabíjení. Šlo jim většinou o to, aby se naučili úspěšně se bránit na ulici, čím brutálněji, čím bezohledněji, tím lépe.“

V jisté chvíli Dominik poznal, že cesta, kterou zvolil, nikam nevede. Byl horlivým katolíkem, jel tedy do Medžugorje a svůj život svěřil Matce Boží. Pocítil tehdy jasně, že se má bojových umění vzdát, že jeho povoláním, samozřejmě, je vedení mládeže, ale ne prostřednictvím karate. Poslechl Pannu Marii, vzdal se místa instruktora a ředitele v Polském svazu bojových umění, odmítl zkoušku na čtvrtý dan, přestal se všemi tréninky a začal studovat v salesiánském semináři. Bojová umění se ukázala být „neslučitelná s duchem lásky, pokoje, milosrdenství, který vyznačuje z evangelia, vyznačuje z Ježíše“.

V Dominikovi ten starý člověk zemřel a on současně v sobě znovu objevil své

Bojové umění aikido

povolání. Dnes je knězem. Slouží v salesiánském výchovném ústavu, „v Polsku jediném výchovném ústavu bez mříží, bez dozorců, bez psů, bez celého systému kontroly mladého člověka, kontroly, která omezuje jeho svobodu. Je to pro chlapce, kteří by jinak skončili v polepšovně, nebýt našeho zásahu.“

Kromě toho šíří pravdu o možném vzniku posedlosti praktikováním bojových umění: mluví o tom, že „člověk, jenž se řadu let věnoval energii, kterou považoval za energii kosmickou, bezosobní, je potom přesvědčen, že se ta energie mění v nějaké inteligentní bytí, od věků v ní ukryté. Dopadá to tak, že to bytí, inteligentní bytí, kontroluje už jeho rozum do té míry, že se člověk cítí zotročený nějakou cizí existencí, která je mnohem inteligentnější než on.“

Svatý Petr varuje: „V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou záludně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu. A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení.“ (2 Petr 2,1-2) Nedejme se svést naukami, které nás vzdalují od Boha.

*Podle materiálu z nahrávky „Viditelné a neviditelné“ zpracoval Daniel Rucki
Z Mitujcie się 4/2012*

Posedlost dnes

V Polsku byli před patnácti lety čtyři exorcisté! Dnes je jich sto dvacet, kteří z pověření biskupů provádějí exorcismus. Toto číslo uvedl polský démonolog, jezuita P. Aleksander Posacki.

Po zhroucení komunismu bylo Polsko zaplaveno okultními nabídkami: ezoterikou, magií, věšectvím, Harry Potterem, Feng Shui, reiki, satanskou hudbou a sexuální nevázaností. Tyto nauky a praktiky se staly vstupní branou démonů. Okolo tři milionů Poláků požádalo o okultní pomoc věštce a média: „Je naším cílem zachránit tyto duše.“

Proto vydával P. Posacki spolu s jinými časopis „Měsíčník exorcisty“ v počátečním nákladu 15 000 výtisků. Zvláště děti a mládež mají být varováni a přijmout duchovní pomoc členů redakce, protože rodičovská bezstarostnost v duchovní oblasti je velmi rozšířená.

Před několika lety bylo v blízkosti Štětína zřízeno „Centrum pro exorcismus“ a na mariánském poutním místě v Čenstochově se setkávají každé dva roky exorcisté z celého světa k výměně zkušeností.

V protikladu k Polsku a také k Itálii se potýkají biskupové a kněží v Německu s tématem posedlosti poněkud obtížněji. I proto je osvěta potřebná.

Kurier der christlichen Mitte 12/2012

Panna Maria - oroduj za nás !

The Intelligence Inside of the Aging Process

What can God and nature have had in mind when they designed the aging process? Why is it that just when our mental prowess, our human maturity, and our emotional freedom are at their peak, the body begins to fall apart?

Our faith, of course, because it opens us to a perspective beyond our biological lives, sheds some light on these questions, though it doesn't always give us a language within which to grasp more reflectively what is happening to us in the aging process. Sometimes a secular perspective can be helpful and that is the case here.

James Hillman, in a brilliant book on aging entitled, "The Force of Character and Lasting Life," takes up these questions. What did God and nature have in mind when designing the aging process? He answers with a metaphor: The best wines have to be aged in cracked old barrels. The last years of our lives are meant to mellow the soul and most everything inside our biology conspires together to ensure that this happens. The soul must be properly aged before it leaves. There's intelligence inside of life, he asserts, that intends aging just as it intends growth in youth.

It's a huge mistake to read the signs of aging as indications of dying rather than as initiations into another way of life. Each physical diminishment (from why we have to get up at night to go to the bathroom to why our skin sags and goes dry) is designed to mature the soul. And they do their work without our consent, relentlessly and ruthlessly.

The aging process, he asserts, eventually turns us all into monks and that, indeed, is its plan, just as it once pumped all those excessive hormones into our bodies to drive us out of our homes at puberty. And God again is in on this no-circumlocution.

Aging isn't always pleasant or easy; but there's a rhyme and reason to the process. Aging deliteralizes biology. The soul finally gets to trump the body and it rises to the fore: "We can imagine aging as a transformation in beauty as much as in biology," writes Hillman. "The old are like images on display that transpose biological life into imagination and art. The old become strikingly memorable, ancestral representations^ characters in the play of civilization, each a unique, irreplaceable figure of value. Aging: an art form?"

Increasingly, as we age, our task is not productivity, but reflection, not utility, but character. In Hillman's words: "Earlier years must focus on getting things done, while later years consider what was done and how." The former is a

function of generativity, we are meant to give our lives away; the latter is a function of dying, we are also meant to give our deaths away.

And the aging process raises a second series of questions: What value do the elderly have once their productive years are over? Indeed the same question might be asked of anyone who cannot be useful and productive in a practical sense: What is the value of someone living with Alzheimer's? What is the value of people continuing to live on in palliative care when there is no chance of recovery or improvement and they have already slipped away from us mentally? What is the value of the life of a person who is so mentally or physically challenged that by normal standards he or she cannot contribute anything?

Again, Hillman's insights are a valuable supplement to the perspectives offered us through our faith. For Hillman, what aging and disability bring into the world is character. Not just their own. They help give character to the others. Thus, he writes: "Productivity is too narrow a measure of usefulness, disability too cramping a notion of helplessness. An old woman may be helpful simply as a figure valued for her character. Like a stone at the bottom of a riverbed, she may do nothing but stay still and hold her ground, but the river has to take her into account and alter its flow because of her.

"An older man by his sheer presence plays his part as a character in the drama of the family and neighborhood," Hillman continues. "He has to be considered, and patterns adjusted simply because he is there. His character brings particular qualities to every scene, adds intricacy and depth by representing the past and the dead. When all the elderly are removed to retirement communities, the river flows smoothly back home. No disruptive rocks. Less character too."

Aging and disability need to be regarded aesthetically. We are a culture that does everything it can to deny, delay, and disguise aging. We put our elders away into separate homes, away from mainstream life, tucked away, no disruptive rocks for us to deal with. We are also a culture that is beginning to talk more and more about euthanasia, defining value purely by utility;

If Hillman is right, and he is, then we are paying a high price for this, we have less character and less color.

*By Fr. Ronald Rolheiser, OMI
The Observer, February 8, 2013*

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Eastern Bohemia (3)

The region of East Bohemia is an area of extraordinary diversity. The unbroken, horizontal landscape around Hradec Králové and Pardubice creates a conspicuous contrast with the mountainous scenery to the north, in the Krkonoše and Orlické mountain ranges.

The capital of East Bohemia, Hradec Králové, is a town which experienced many stages of historical development, from ancient Slavic settlement through medieval fortress to Baroque castle, to become the showcase of impressive Modernist architecture in the second decade of the twentieth century. The town lies at the confluence of the Elbe (Labe) and Orlice rivers and is considered by many to be one of the most beautiful cities of Bohemia. It first appeared in historic records as early as 1225. It later became an important Hussite stronghold and then Counter-Reformation center. In the 20th century it obtained a progressive appearance when architects Josef Gočár and Jan Kotěra built many Modernist structures outside the medieval center on the east and west banks of the Labe between 1920 - 30.

The oldest part of the town, with historic buildings clustered around the two medieval squares, occupies high ground between the two rivers. One of the most opulent buildings in the former market square in the old town hall (radnice). This Gothic edifice, erected before 1418, was remodelled in the late 16th century in the Renaissance style. At that time it was used as the town jail. In 1786 it acquired two clock towers.

On the south side of the square stands the Bishop's Palace, one of the town's finest Baroque buildings. Its designer was Giovanni Santini, who also designed its majestic entrance portal. Adjacent to the palace is the charming, small scale Baroque Špulák House (Dům u Špuláků). The 20 meter (66 ft) high plague column was erected in 1717 in thanksgiving for sparing the town from the plague of the previous year. Adjoining the Velké náměstí (the Large Square) is the smaller medieval square (Malé náměstí).

The magnificent brick Gothic Cathedral of the Holy Ghost (Katedrála sv. Ducha), founded in 1307, is evidence of the town's wealth in the early 14th century. In the 1424

the church was the temporary burial site of Jan Žižka, leader of the Hussite movement. Striking features of its relatively plain interior are the Late Gothic, 15th century high altar, and in the south aisle the Baroque altarpiece with painting of Saint Anthony, by Peter Brandl. The pewter baptismal font, dating from 1406, is one of the oldest in Bohemia.

The 72 m (235 ft) tall Renaissance belfry next to the Cathedral was erected in 1589. The white stone used for the building material gave the structure its name Bílá věž (White Tower). The bell inside, nicknamed "Augustin" is Bohemia's second largest (after "Zikmund" of the St. Vitus Cathedral in Prague). The replacement clock placed in the White Tower in 1829 is a rarity; the small hand points to the minutes, and the large one to the hours.

The church of the Assumption of the Virgin Mary (Nanebevzetí Panny Marie) was built for the Jesuit Order by Carlo Lurago in the middle of the 17th century. One hundred years later the church burned down and only the chapel of St. Ignatius of Loyola with the picture of the glorification of the saint by Petr Brandl was spared. The present facade with two towers dates from 1857.

Before we leave the Velké náměstí we must visit the striking five story Art Nouveau building of the Modern Art Gallery (Galerie moderního umění) designed in 1912 by Osvald Polívka. Inside is an extensive collection of works by the finest Czech artists of the 19th and 20th centuries, including Jan Zrzavý, Jan Preisler, Josef Váchal, Václav Špála, Josef Čapek and Jiří Kolář. The entrance hall of the Modern Art Gallery features a scintillating art glass skylight, reminiscent of the geometric patterns created by the American architect Frank Lloyd Wright.

To the north of the Old Town of the street called Československé armády stands the Former Synagogue. This distinctive building has an imposing dome recently overlaid with sheet copper. It was built in 1904-05 in the Art Nouveau style, with some Oriental elements. Apart from the prayer hall it also included the domestic quarters of the rabbi, a meeting room and space for the archives. The building served the Jewish community until World War II, when the Jewish population of Hradec Králové was decimated and

the synagogue deteriorated. After 1960 it was acquired and renovated by the town's Research Library.

East Bohemia Regional Museum (Krajské Muzeum Východních Čech) is one of the prime examples of Bohemian Modernism. It is located on the right bank of Elbe, called Eliščíno nábřeží. It was built in 1909-12 to a design by Jan Kotěra. Inside, through the doorway flanked by gigantic statues, are some fascinating exhibits, such as a scale model of the town from 1865 with all its fortifications.

Dispersed throughout town of Hradec Králové are many smaller architectural gems worth noticing by appreciative yet discriminating visitors. Among these artistic treasures are former canons' houses along the south side of the Velké náměstí. They are lovely Renaissance buildings with ornate gables, the Municipal Library with its beautifully decorated portals, next to Klicperovo divadlo, one of the best regional theatres in the Czech Republic. Squeezed between the Town Hall and the White Tower is the Baroque St. Clement Chapel (kaple sv. Klimenta), built in 1716. It features an impressive golden tiara and crossed keys, symbols of papacy, placed upon the top of the church's spire and clearly visible from a great distance. In Malé náměstí (Small Square) we find a 1718 statue of St. John of Nepomuk with two angels. Visitors may wish to scale "Bono Publico", the Empire style covered staircase with three cupolas, built in 1810 on the site of the Fisherman's Gate, which once formed part of the town's fortifications.

Finally there is the Pražský Bridge across the Labe, designed in 1910 by Jan Kotěra. The 200 ft long structure replaced the oldest bridge in Hradec Králové dating from 1796. In 1910-12 Kotěra added four pavilions to house shops. He also devised distinctive lighting and columns with the town's emblem.

The great variety of architectural styles is seldom found in communities of the size of Hradec Králové. It consequently ranks the town among the most desirable destinations of savant world travellers.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
"The Large Square" in Hradec Králové*

